

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK NIGHTS

MIDNIGHT UNTAMED
A Midnight Breed Novella

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LARA ADRIAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Evcilleşmemiş Gece Yarısı

Bir Geceyarısı Irkı Romanı

Lara Adrian tarafından

1001 Karanlık Gece

Evcilleşmemiş Gece Yarısı
Lara Adrian'dan Bir
Geceyarısı Irkı Romanı

1001 Karanlık Gece Telif
Hakkı 2016 Lara Adrian
ISBN: 978-1-942299-58-5

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose Evil Eye
Concepts, Incorporated tarafından
yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

GECE YARISI EVCİLLEŞMEMİŞ

Lara Adrian'dan Bir

Geceyarısı Irkı Romanı

Görevin basit olması gerekiyordu. Roma dışındaki bir düşman kalesine sızmak ve liderini ortadan kaldırmak. Ettore Selvaggio, nam-ı diğer "Savage" gibi ölümcül bir Breed savaşçısı için gizli suikastlar, soğukkanlı uzmanlık alanlarından yalnızca biridir. Ancak Savage'ın düşman hattının gerisinde, hedefinin yatağında bulmayı beklediği son şey, bir zamanlar taptığı bir kadındır.

Savage, güzel Arabella Genova'yı son gördüğünden beri yıllar geçti. Bir zamanlar Bella'ya karşı hissettiği şiddetli arzuyla birlikte geçmişine sürgün etmek için çabaladığı yıllar... ve başka bir erkeğe ait olmasına rağmen şu anda bile içinde kıpırdayan kanının dayanılmaz çağrısı.

Ancak kader Savage ve Bella'yı hayatları için bir yarışta tekrar bir araya getirdiğinde, uzun zamandır kayıp olan aşkı onsuz yaşayamayacağı tek kadın mı yoksa onu yok etmek için mükemmel bir silah mı olacak?

Yazarın Teşekkürleri

Midnight Breed vampir romantizm serimin bu yeni romanı ile tekrar 1001 Karanlık Gece koleksiyonunun bir parçası olduğum için çok heyecanlıyım. Liz Berry, MJ Rose, Jillian Stein ve Evil Eye Concepts'teki diğer yaratıcı, pazarlama ve editoryal ekiplere, koleksiyondaki her bir yayına getirdiğiniz inanılmaz vizyon ve coşku için teşekkür ederim. Hepinizle birlikte çalışmak bir zevk!

Muhteşem okuyucularıma, devam eden desteğiniz ve Midnight Breed hikaye dünyasında bir başka macerada bana katıldığınız için teşekkür ederim. Umarım Savage ve Bella'nın hikâyesini ve gelecek olan diğer hikâyeleri beğenirsiniz.

İyi okumalar!

Sevgiler, Lara

Lara Adrian Hakkında

LARA ADRIAN, Midnight Breed vampir romantizm serisinin *New York Times* ve uluslararası en çok satan 1 numaralı yazarıdır ve dünya çapında basılı ve dijital olarak yaklaşık 4 milyon kitabı ve 20'den fazla ülkede lisanslı çevirileri bulunmaktadır. Kitapları düzenli olarak *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly*, Indiebound, Amazon.com, Barnes & Noble, vb. dahil olmak üzere tüm önemli çok satanlar listelerinin en üst sıralarında yer almaktadır.

Lara Adrian'ın ilk kitabı *Kiss of Midnight*, Borders Books tarafından 2007 yılının en çok satan ilk romanı seçilmiştir. Aynı yıl, üçüncü kitabı *Geceyarısı Uyanışı*, Amazon.com'un Yılın En İyi On Romanı'ndan biri seçildi. Eleştirmenler Lara'nın kitaplarını "bağımlılık yaratacak şekilde okunabilir" (*Chicago Tribune*), "olağanüstü" (*Fresh Fiction*) ve "piyasadaki en iyi vampir serilerinden biri" (*Romantic Times*) olarak nitelendirdi.

Mayflower'a ve Kral 8. Henry'nin sarayına kadar uzanan bir soyu olan Lara Adrian, kocasıyla birlikte New England'da, asırlık mezarlıklar, son moda şehir konforları ve kara kara düşünen Atlantik Okyanusu'nun sonsuz ilhamıyla çevrili bir yerde yaşıyor.

Lara ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Web](#)

[sitesi](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Pinterest](#)

Ayrıca Lara Adrian'dan

Satın almak için tıklayın

Midnight Breed Serisi

[A Touch of Midnight](#) (prequel novella ÜCRETSİZ

eKitap) [Gece Yarısı Öpücüğü](#)

[Kızıl Öpücük Gece](#)

[Yarısı Uyanışı Gece](#)

[Yarısı Yükselişi](#)

[Gece Yarısının Peçesi](#)

[Gece Yarısının Külleri](#)

[Gece Yarısının](#)

[Gölgeleri Gece Yarısı](#)

[Tarafından Alınan](#)

[Gece Yarısından Daha Derin](#)

[A Taste of Midnight](#) (e-kitap romanı)

[Gece Yarısından Sonra Daha Karanlık](#)

[Gece Yarısı Irkı Serisi Şafağın](#)

[Kıyısında](#)

[Marked by Midnight](#) (roman)

[Crave the Night](#)

[Tempted by Midnight](#) (novella)

[Karanlığa Bağlı](#)

[Gece Yarısı](#)

[Vuruşu Şafağa](#)

[Meydan Oku Gece](#)

[Yarısı](#)

[Evcilleşmemiş](#)

...ve daha fazlası gelecek!

Ayrıca:

Gece Yarısı Irkı Serisi Boyama Kitabı

100 Serisi (milyarder çağdaş romantizm)

[100 Gün Boyunca](#)

100 Gece İçin (yakında

çıkacak) 100 Neden İçin

(yakında çıkacak)

Baştan Çıkarma Ustaları Serisi

[Acımasız: Gravori Hanesi Paha](#)
[biçilemez: Ebarron Hanesi](#)

Phoenix Kod Serisi (Tina Folsom ile birlikte)

[Kes ve Kaç \(1. ve 2.](#)
[Kitaplar\) Saklambaç \(3. ve 4.](#)
[Kitaplar\)](#)

Tarihi Romanlar

Ejderha Kadehi Serisi

[Avcının Kalbi \(ÜCRETSİZ e-Kitap\)](#)
[Alevin Kalbi](#)
[Güvercinin Kalbi](#)
[Ejderha Kadehi Kutulu Set](#)

Savaşçı Üçlemesi

[Beyaz Aslanın Hanımı](#)
[\(ÜCRETSİZ eKitap\) Siyah Aslanın](#)
[Gelini](#)
[Cesaretin Leydisi](#)
[Savaşçı Üçlemesi Kutulu](#)
[Set](#)

Bağımsız Başlıklar

[İntikam Lordu](#)

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Bir'i Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[FOREVER WICKED](#) yazan Shayla Black

[CRIMSON TWILIGHT](#) yazan Heather

Graham [SURRENDER'DA YAKALANDI](#)

yazan Liliana Hart

[SILENT BITE: A SCANGUARDS WEDDING](#) yazan Tina

Folsom

[DUNGEON OYUNLARI](#) yazan Lexi

Blake [AZAGOTH](#) yazan Larissa Ione

[NEED YOU NOW](#) yazan Lisa [Renee](#) Jones

[SHOW ME, BABY](#) yazan Cherise Sinclair

[ROPED IN](#) yazan Lorelei James

[TEMPTED BY MIDNIGHT](#) yazan Lara

Adrian [THE FLAME](#) yazan Christopher

Rice [CARESS OF DARKNESS](#) yazan Julie

Kenner

Ayrıca 1001 Karanlık Gece'den

[TAME ME](#) yazan J. Kenner

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu İki'yi Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[WICKED WOLF](#) yazar Carrie Ann Ryan

[İRLANDA GÖZLERİ](#) Heather Graham [SENİNLE KOLAY](#)

Kristen Proby

[ÖZGÜRLÜĞÜN EFENDİSİ](#) yazar Cherise Sinclair

[ZEVK CARESS](#) yazar Julie Kenner

[ADORED](#) yazar Lexi Blake

[HADES](#) yazar Larissa Ione

[RAVAGED](#) yazar Elisabeth Naughton

[SENİ DÜŞLE](#) yazar Jennifer L. Armentrout

Lorelei James tarafından [STRIPPED DOWN](#)

[RAGE/KILLIAN](#) yazar Alexandra Ivy/Laura Wright

[DRAGON KING](#) yazar Donna Grant

[PURE WICKED](#) yazar Shayla Black

[HARD AS STEEL](#) yazar Laura Kaye

[STROKE OF MIDNIGHT](#) yazar Lara

Adrian [ALL HALLOWS EVE](#) yazar

Heather Graham [KISS THE FLAME](#)

yazar Christopher Rice

[AŞKINA CESARET EDEN](#) Melissa Foster

[TEASED](#) yazar Rebecca Zanetti

[TESLİM OLMA SÖZÜ](#) yazar Liliana Hart

Ayrıca 1001 Karanlık Gece'den

[THE SURRENDER GATE](#) Yazar: Christopher

Rice [HEDEFE HİZMET ETMEK](#) Yazar: Cherise

Sinclair

1001 K aranlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yari ma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıcklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
 lk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

İçindekiler

<u>Kitap Tanıtımı</u>	
<u>Teşekkür</u>	<u>Lara</u>
<u>Adrian</u>	<u>Hakkında</u>
<u>Ayrıca Lara Adrian</u>	
<u>1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Bir'i</u>	
<u>Keşfedin 1001 Karanlık Gece Koleksiyonu</u>	
<u>İki'yi Keşfedin Önsöz</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm</u>	
<u>Onbirinci Bölüm</u>	
<u>Oniki Bölüm</u>	
<u>Onüçüncü Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Üçü Keşfet</u>	
<u>1001 Karanlık Gece Dünyasını Keşfet Daha</u>	
<u>Fazla Lara Adrian Keşfet</u>	
<u>Lara Adrian'ın Defy the Dawn kitabından bir alıntı</u>	
<u>Özel Teşekkürler</u>	

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

*Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve
bilimi üzerine çalıştım. Çok geniş bir
Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt
fantastik masal topladım.*

*Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi
öğrendim. Mitler, efsaneler ve tüm rüyalar
hakkında
milenyum boyunca insanlar. Ve okudukça hayal
gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin içine
seyahat edebildiğimi keşfedene kadar... aslında
onların bir parçası olabilmek için.*

*Keşke olması gerektiği gibi öğretmenimi
dinlediğimi ve yeteneğime saygı duyduğumu
söyleyebilseydim. Eğer yapsaydım, ben
şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.*

*Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak
ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her gün bir
masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi
gözlerimle gördüm.*

*(Farsça: ,li ũ, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve
sonra dükkü karısının başını kesmeye gönderdi.*

*Yazılmıştı
Şehrazat'la tanıştığında,
Vezirin kızı, bin kadın öldürmüştü.*

*Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına geldim ve bir şekilde
Şehrazat ile yer değiştirdi - bir fenomen*

*Daha önce hiç başıma gelmemiştı ve bugün hala
açıklayamıyorum.*

*Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış
durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve
kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu
onun bana yaptığını yapmak.
kendini korumak ve hayatta kalmak.*

*Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan ve
daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
noktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin
geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha
bağışlıyor.*

*Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha
önce sahip olduğu gibi
Şimdi.*

Bölüm 1

Roma'nın iki saat dışındaki saray gibi villa, yıldızların aydınlattığı gece göğünün altında bir mücevher gibi parlıyordu. Geniş malikânenin içinden ve yarım düzine şık spor arabanın parke taşları üzerine park edildiği ön taraftaki dairesel yol boyunca ışıklar parlıyordu.

Ettore Selvaggio, beş yüz metre ötedeki ağaçlarla kaplı bir tepede, güzel kırmızı bir Ferrari'nin villaya yanaşıp gümüş rengi Bugatti Veyron ve mavi Pagani Huayra'nın arasındaki yerini almasını izliyordu. Bir çift Lamborghini, Maserati ve bir Ferrari daha eklendiğinde, Vito Massioni'nin malikanesinin önünde on milyon doların üzerinde lüks otomobil park etmişti. Ayrıca, uyuşturucu ticareti yaptığı bilinen Breed erkeğinin özel garajının devasa bölmelerinde bu miktarın iki katı değerinde bir araç koleksiyonu saklanıyordu.

Hiç değilse Massioni ve suç ortaklarının kusursuz bir araba zevki vardı.

"Görünüşe göre ruhunu Opus Nostrum'a satmak iyi para kazandırıyor," diye mırıldandı onu Tarikat'ın Roma'daki komuta merkezine bağlayan kablolu mikrofona. "Bu yerle ilgili görüşümü alıyor musun?"

"Görsel onaylandı, Savage."

Yoldaşı Trygg'in tok sesini okumak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve bu gece de bir istisna değildi. Savage bu tehditkâr savaşçının Massioni ve yandaşlarına ait kaliteli İtalyan makine filosunu takdir etmesini beklemiyordu.

Zaten bir önemi de yoktu.

Birkaç dakika içinde arabalar, malikâne ve içindeki herkes kül ve dumanı tüten moloz yığınının başka bir şey olmayacaktı.

Arabalara yazık oldu.

Savage yaklaşan havai fişekleri izlemek için eğilirken Trygg kulaklıktan "Durum," diye seslendi.

"Paketler teslim edildi ve partinin son konuğu da az önce geldi. Gitmeye hazırız."

"Makbuzu aldınız mı?"

"İşte cebimde," dedi Trygg'in bahsettiği flash belleğe dokunarak.

Savage tepedeki gözlem pozisyonuna varmadan yirmi dakika önce, Massioni'nin villasında gizli bir görevdeydi ve önemli bilgisayar verilerini indirdikten sonra hedefi ortadan kaldıracaktı. Tarikat'ın Washington, D.C.'deki merkezi tarafından yeni elde edilen istihbarata göre, Vito Massioni, yasalara uyan Breed vampirlerini kan tutkunu, katil Rogue'lara dönüştüren tehlikeli bir uyuşturucunun Avrupa'daki dağıtıcısıydı.

Sokak adı Kızıl Ejder olan bu yeni uyuşturucunun, yirmi yıl önce sokaklara çıktığında sayısız Breed ve insan hayatına mal olan selefi Crimson'dan bile daha güçlü olduğu söyleniyordu. Şimdi, Massioni ve terör grubu Opus Nostrum'la yaptığı işbirliği sayesinde, Amerika'da ve Avrupa'da Rogue salgınları yeniden artıyor ve zaten endişeli olan insan halkı arasında panik yaratıyordu. Tarikat'ın lideri olarak Lucan Thorne, sorunun kaynağında ve hızlı bir şekilde kesilmesini istediğini açıkça belirtmişti.

Savage bu gizli görev için seçildiği için çok mutluydu. Massioni'nin bu gece teğmenlerini özel bir toplantıya çağırdığını öğrenmek tesadüfi bir bonus olmuştu. Böylece, Savage'a Tarikat'taki lakabını kazandıran birçok ölümcül uzmanlıktan biri olan veri toplama ve gizli suikast yerine, işin kapsamı kitlesel ortadan kaldırmaya kadar genişlemişti.

Bu amaçla, bütün bir şehir bloğunu yerle bir etmeye yetecek ateş gücüne sahip dört patlayıcı cihaz Massioni'nin villasının etrafına yerleştirilmişti. Savage'ın tek yapması gereken bunları uzaktan kumandalı bir fünye ile patlatmaktı ve Opus bir başka kilit müttefikini daha kaybedecekti. Tarikat, örgütün tamamı dağıtılmadan, başındaki üyelerin maskesi düşürülmeden ve yok edilmeden rahat etmeyecekti.

Savage dürbününü gözlerine kaldırdı ve konağa baktı. Irktan biri olarak görüşü insanüstü olmasına rağmen, lensler Massioni ve adamlarının toplandığı büyük salonun ışıklı penceresini yakınlaştırmasına izin verdi.

Yedi Breed erkeğinin kutlama yapmak için pek çok nedeni olduğu belliydi. Birbirlerini kahkahalar atarak ve sırtlarını sıvazlayarak selamladılar; siyah saçlı, şahin burunlu Vito Massioni'nin altındakiler de ona gülümseyip el pençe divan durdular. Kızıl Ejder tüccarı ve yandaşlarının son birkaç gecedir artan Rogue saldırılarındaki rolleri nedeniyle cömertçe ödüllendirildiklerine şüphe yoktu. Savage bu gece hepsini son ödülleri göndermek için sabırsızlanıyordu.

Trygg, "Hazır olduğunuzda yakın," diye tavsiyede bulundu.

Savage dürbününün arkasından gülümsedi. "Memnuniyetle."

Malikânenin içinde gerçekleşen toplantıdan gözlerini ayırarak uzaktan kumandalı patlatıcıyı almak için uzandı. Normalde bir hedefin ölümüne tanıklık etmekle ilgilenmezdi ama Massioni'nin bu geceki küçük partisini bozmaktan biraz olsun tatmin olmamak zordu.

Dürbünü tekrar yüzüne götürdü; odaya bir kadının girdiğini görmek için tam zamanında gelmişti. Minyon sarışın, ince vücuduna sıvı ipek gibi yapışan gösterişli kırmızı bir elbise giymişti. Yakası önden aşağı doğru iniyor, eteğindeki yırtmaç bacaklarını yukarı doğru kesiyor ve Massioni'ye doğru attığı her adımda krem rengi kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Ne oluyor lan?

Savage malikânede bir kadın olduğunu fark etmemişti. Massioni gibi bir haydutla ilişkisi olan birine pek sempati duyduğundan değil. Ve bu onu patlayıcının düğmesine basmaktan alıkoymamalıydı. Ama yine de...

Başparmağı donmuş, tetiğin üzerinde duruyordu.

Mikrofonuna "Kimliği belirsiz bir kadın binada," diye mırıldandı. "Beklemede kalın, üs."

"Beklemedeyim," dedi Trygg. Sonra alçak sesle, takdirkâr bir ses çıkardı ki bu ses, ebediyen esrarengiz olan savaşçıdan gelen bir kurt ışıltısı da olabilirdi.

Evet, kadın ateşliydi. Savage, kızıl ipekten bir sütuna dökülmüş o ince kıvrımları görünce ilkel hırıltısını zar zor bastırdı. Uzun zamandır -kendine ait kişisel nedenlerle- sarışınlardan uzak duruyordu ama içindeki erkek olan her şey bu kadını gördüğünde alevin benzine verdiği tepki gibi tepki verdi.

Merceklerden bakarak, Massioni'ye yaklaşırken odadaki her kafanın ona bakmak için dönmesini izledi. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, vampirin kaslı kolu onu belinden yakalamak için uzandı ve arkadaşları sırtıp kıkırdarken onu kabaca kendine doğru çekti.

Odada toplanan Breed erkeklerinden birden fazlası, patronları hepsinin önünde genç kadının göğsünü kabaca avuçlarken utanmaz bir şehvet ifadesi takındı.

Massioni'nin kadını tartaklaması Savage'ın kanına bir tiksinti iğnesi sapladı.

Trygg, "İstihbaratta bir kadından söz edilmiyordu," dedi.

"Hayır, yoktu." Savage'ın cevabı kesik kesikti, kızgınlık bu istenmeyen şaşkınlık unsuruyla birleşmişti. "D.C.'den gelen raporda Massioni'nin çiftleşmemiş olduğu özellikle belirtilmişti, peki o kim?"

"İkincil hasar," diye cevap verdi Trygg eşit bir şekilde. "Patlayıcıları patlatın ve oradan defolup gidin."

Savage başını salladı, bunun doğru bir tavsiye olduğunu biliyordu. Ama başparmağı fününin üzerinde hareket etmedi.

Kadına baktıkça bir şey onu rahatsız etmeye başlıyordu. Hafızasının çevresini kemiren bir şey.

"Daha yakından bakmam gerek."

Yoldaşının onayını beklemeden fünüyi yumuşak çimlere bıraktı, sonra dürbününün odağını sıkılaştırdı. Massioni'ye ya da adamlarına değil, ona. Kalp şeklindeki yüzü ve peri yüz hatları garip bir şekilde, uzaktan tanıdık gelen muhteşem sarışın.

Bu dişinin açıkça Massioni'nin oyuncağı olduğu düşünülürse, bu imkânsızdı.

Savage'ın zihninin ve kalbinin yıpranmış kenarlarıyla alay eden yüzün burada yeri yoktu. Onun emriyle patlayacak şekilde ayarlanmış villanın içinde toplanmış olanlar gibi suçlular ve katillerle değil.

Vay anasını.

Bu o olamaz.

Trygg'in sesi kulağına geldi. "Orada sorun mu var?"

Savage buna cevap veremezdi. Damarları adrenalinle dolarken ve göğüs kafesinin arkasında hastalıklı bir endişe hissi yer kaplamaya başlamışken olmazdı.

Kadını daha da yaklaştırdı, gözleri kırpmadan bakmanın yoğunluğundan yanıyordu. Kadın hâlâ Massioni'nin kalın kolunun kafesi içindeydi ve Breed erkeği onu bir tür ödül gibi arkadaşlarına gösterirken hoşgörülle gülümsüyordu. Sanki o piç ona sahipmiş gibi gösteriyordu.

Lanet olsun. Bunun o olmasına izin verme.

"Durum," diye sordu Trygg şimdi. "Neler oluyor?"

"Emin değilim. Sanırım kadın..." Yanıldığını umarak nefesini içine çekti. "Tanrım, sanırım onu tanıyorum."

Trygg'in laneti kulaklığı tırmaladı. "Birçok fetihlerinden biriyle yeniden bir araya gelmek için kötü bir zaman dostum. Ve eğer o sürtük

hedefimiz, artık onu tanımıyorsun."

Hayır, tanımıyordu.

Artık değil.

Kahretsin, çok uzun bir süre değil.

Savage izlerken, Massioni sonunda kadını sahiplenici tutuşundan kurtardı. Meslektaşlarına bir şeyler söyledi, hepsinin kıkırdamasına neden olan bir söz. Sonra Massioni kadını eliyle işaret etti. Sakin gülümsemesi hâlâ yerinde olan güzel sarışın adamlardan uzaklaştı.

Kadın arkasını dönene kadar Savage'ın şüphesi doğrulanmamıştı.

Kanıtı sol omzunun arkasındaydı; bir Soydaş'ın kırmızı işareti. Sadece nadir kadınlar ölümlüden daha fazlası olduklarını gösteren bu eşsiz doğum lekesini taşırdı.

Küçük gözyaşı damlası ve hilal-ay sembolü bu kadının omzunda, Savage'ın tam da korktuğu noktada duruyordu.

"Orospu çocuğu. Buna inanamıyorum." Bu *oydu*.

Bunca zaman sonra, neredeyse on yıl. Arabella Genova.

Massioni şakacı bir şekilde kışına şaplak atıp onu yoluna gönderirken Savage hırladı. Şaşkınlığa kapılmadan, birkaç dakika önce girdiği gibi zarif bir şekilde odadan çıktı, Savage onun ilerleyişini, kırılacak kadar sıkı tuttuğu saha gözlükleriyle takip etti.

Trygg haklıydı. Artık onu tanımıyordu.

Bir zamanlar taparcasına sevdiği kızın nasıl olup da Vito Massioni gibi bir haydutun eline düştüğünü ancak tahmin edebilirdi.

Ve önemli değildi.

Savage'ın yapması gereken bir iş vardı.

Dürbünü yüzünden çekip karanlığa doğru keskin bir küfür savururken bile kendi kendine böyle söylüyordu.

Yıllar önce bir kız olarak tanıdığı Bella artık sadece bir hatıraydı. Bu Bella yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve kanunun ölümcül yanlış tarafındaydı.

Trygg'in dediği gibi, ikincil hasar.

Savage ne yapması gerektiğini biliyordu. Tarikat, Massioni ve teğmenlerine bir daha asla bu kadar yaklaşma şansına sahip olmayabilirdi. Her şey

yerindeydi. Görevin başarıya ulaşmasına çok az kalmıştı. Tek yapması gereken patlayıcıya basmaktı.

Silahı eline aldı, Massioni'yi ve tüm operasyonunu yeryüzünden silecek tetiğe bakıyordu.

Ve şimdi, Bella da.

"Siktir."

Savage bir elini sıkıca kenetlenmiş çenesinin üzerinde gezdirdi. Nabızı şakaklarına vuruyor, kalbi her ağır atışta kaburgalarına çarpıyordu.

"Durum," dedi Trygg, savaşçının çakıllı sesinde bir uyarı notası vardı. "Orada duyduklarım hiç hoşuma gitmedi, Savage."

Cevap vermedi. Şu anda söyleyeceği hiçbir şey yoldaşını ya da Roma'daki komuta merkezindeki herhangi birini rahatlatmayacaktı.

Savage dürbünü bir kenara koydu. Sonra fünüyeyi dikkatlice devre dışı bıraktı ve kumandayı arka cebine soktu.

"Beklemede kalın, üs. Ben geri dönüyorum."

Bölüm 2

Arabella villanın ikinci katındaki özel odasına ulaşana kadar soğukkanlılığını korudu. İçeri girdiğinde kapalı kapıya yaslandı ve içindeki tiksintinin bir ürpertiyle dışarı sızmasına izin verdi. En azından maskaralıkta daha iyi olmaya başlamıştı. Bir zamanlar bir çığlığı ısırmak zorunda kalabilirdi.

Vito'nun ona dokunduğu her yerde teni ürperiyordu. Adamın sert parmaklarını hâlâ vücudunda, göğsünde hissedebiliyordu. Sırtına attığı saldırgan tokadın acısı onurunu kışından daha fazla yakmıştı.

Arkadaşlarının önüne onun kişisel gösteri midillisi olarak çıkarılmaktan, kaba, suçlu Irk erkeğine aitmiş gibi giyinmeye ve davranmaya zorlanmaktan nefret ediyordu.

Gerçi adil olmak gerekirse, birçok yönden Massioni ona sahipti. Hayatının. Özgürlüğü. Önsezi konusundaki eşsiz Melez yeteneği - onu üç yıl önce ilk kez onun dikkatini çeken şey. Massioni onu ne kadar hor görse de bunların hepsine sahipti.

Eğer kadın, onun bu parçasını almanın bedelinin, kaybetmeyi göze alamayacağı tek şeye mal olacağına onu ikna etmenin bir yolunu bulmasaydı, onun bedenine de sahip olabilirdi.

Tehdit onu şimdiye kadar onun ulaşamayacağı bir yerde tutmuştu ama onu test etmek istediğini bildiği zamanlar da olmuştu. Tek umudu, denerse onu öldürmeyeceğiydi. Çünkü onunla başa çıkma konusunda ne kadar zeki olduğunu düşünmek istese de, Vito Massioni'nin her zaman oynayacağı son ve korkunç bir kartı vardı.

Ve bunu başının üstünde tuttuğu sürece, ona hizmet etmekten başka seçeneği yoktu.

Ondan asla kaçamazdı, ölümde bile. Bundan emin olmuştu.

Arabella, Massioni'yi bekletmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendisi büyük salonda yalaka ahbablarıyla eğlenirken, onu kehanet kâsesini getirmesi için göndermişti. Amerika ve Birleşik Krallık'a yapılan Kızıl Ejder sevkiyatından elde ettikleri büyük gelirin keyfini çıkarıyorlardı - kendi türlerinin, yani Irkların zihinlerini yok eden, en küçük dozdan bile kan bağımlısı canavarlar yaratan bir uyuşturucu. Aniden ortaya çıkmaları umurlarında değildi.

talih kuşu hem Irkların hem de insanların hayatları pahasına geldi. Vito Massioni'nin açgözlülüğünün sınır tanımadığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Şiddeti de öyle.

Yeteneğinin, giderek büyüyen servetini ve onunla birlikte gelen gücü toplamasına yardımcı olması, Arabella'nın öğürme isteği duymasına neden oldu.

Ona kehanet kâsesinden yanlış bir okuma yapmayı ne kadar sık düşünmüştü?

Öngörülerinin bir gün yanlış çıkacağından kaç kez korkmuştu?

Ama onu bir kez bile aldatmamıştı.

Ve şükürler olsun ki, önsezileri hiç yanılmamıştı.

Bu başarısızlıkların her ikisi de masum hayatlara mal olacaktı. Kendisinin değil ama dünyada en çok değer verdiği insanların. Şu anda sahip olduğu tek aile.

Odanın diğer ucundaki dolaba doğru yürüyüp alt kattaki okuması için ihtiyaç duyacağı dövülmüş altın kaseyi alırken kalbine yakın tuttuğu bu değerli hayatlardı. Gerçekte, ayakta duran herhangi bir sıvı havuzuna baktığında yeteneği uyanırdı ama Massioni, halka açık bir okuma yaptığında dramatik bir etki yaratmak için karnaval falcısı tarzı gülünç kaseyi kullanması konusunda ısrar etti.

Sığ kaseyi avuçlarının arasına alarak boş kabı dolaptan çıkardı. Cilalı altın leğendeki yansımada kendi yüzü ona bakıyordu ama hepsi bu değildi.

Arkasında başka birinin uğursuz şekli duruyordu. Bir adam.

Uzun, muazzam.

Tamamen siyah taktik teçhizat giymiş davetsiz bir misafir. Bella irkilerek nefesini içine çekti.

İçini bir korku kapladı ama çılgınlığı boğazının arkasını yırtmadan geniş bir avuç ağzını kapattı.

Oh, Tanrım.

Kase elinden kayarak kalın halının üzerine düştü. Kaslı kollar onu arkadan sararak hareketsiz bıraktı. Yüksek topuklu sandaletlerinin üzerinde sendeledi, çaresizce çok güçlü, çok erkek bir bedenin belirgin sıcaklığına doğru çekildi.

Massioni'nin değil. Bu, onunla birlikte salonda toplanan diğer erkeklerden herhangi biri de değildi, ancak onu tuzağa düşüren erkeğin

kırılmaz tutuşunda Breed vardı.

"Çılgılık atma Bella."

Kulağına doğru konuştu, hırıltılı komutu derin bir bariton sesiyle dile geliyordu ve kadının çalkalanan hislerini bir okşayış gibi okşuyordu.

Onun adını biliyordu. Nasıl biliyordu? O da kimdi? Nereden gelmişti?

Kadın kurtulmak için mücadele etti ama adam bırakmadı. Adam çok güçlüydü ve kadının kıvrınması ya da direnmesi onu hiçbir yere götürmüyordu. Tüm homurtuları ve yardım çılgınlıkları, hâlâ dudaklarına sıkıca yapışmış olan el tarafından bastırılıyordu.

Kapana kısılmış bir halde, korku kalbini bir mengene gibi sararken, nefesi panik içinde burnundan fırlayarak orada öylece durabildi.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Onun bir aptal olduğunu mu düşünüyordu? Ona bir an bile inanmadı, hele adamın iri bedeninden yayılan ölümcül gücü hissederken. Bu adam her kimse, tehlikeli olmanın ötesindeydi ve villadaki tek işinin ölüm olduğundan hiç şüphesi yoktu.

İnledi, başka bir çaresizlik patlamasıyla boş yere ondan uzaklaşmaya çalıştı. Kalbi hızlanıyor, sanki patlamak üzereymiş gibi göğüs kafesine çarpıyordu. Yine de telaşına rağmen, içgüdülerini bir tür uzaktan tanıma ile karıncalanmaya başlamıştı.

Bunun imkânsız olduğunu biliyordu, bu garip his, bu davetsiz misafirin hiç de yabancı olmadığını gösteriyordu. Kanı hâlâ hızla akıyor ve dehşetten soğuyordu ama korkunun altında giderek artan bir aşinalık duygusu vardı.

Yıllarca düşüncelerinden ve kalbinden uzaklaştırmaya çalıştığı bir isim hafızasında kayarak geçti.

Hayır. O olamaz.

Yıllar önce tanıdığı güzel, altın saçlı Breed erkeği bir asker değil, bir bilgindi. Böyle bir yerde, aşağıda toplananlar gibi haydutların arasında işi olamazdı.

Yine de bir zamanlar kendisi için de aynı şeyi söylerdi.

"Şimdi elimi ağzından çekeceğim," diye mırıldandı.

Konuşurken, nefesi sıcak bir şekilde yanağına ve boynunun yan tarafına doğru süzüldü. Bu hisle ürperdi, bunca zaman sonra bile adamın onu ne kadar derinden etkilediğini fark edince şaşırdı.

Çünkü evet, o alçak, kadife sesi tanıyordu.

Tıpkı onun kollarında hareketsiz dururken kendisini saran kokuyu bildiği gibi. Tanrı yardımcısı olsun ama genç kızlığından beri onun kokusunu, sesini kalbinin özel bir köşesinde taşımıştı.

"Korkma Bella. Buraya sana zarar vermek için gelmedim. Anladıysan başını sallla."

Kadın başını salladı ve adamın onu kavrayışı gevşedi. Adamın avucu dudaklarından uzaklaştı ve ardında bir soğukluk bıraktı. Arabella adamın gevşek tutuşunda yavaşça döndü.

"Aman Tanrım." Kelimeler inanmaz bir iç çekişle ağzından döküldü. "Ettore."

Artık onu tekrar görmeye hazır olduğunu düşünse de, Ettore Selvaggio'nun kendisinden sadece birkaç santim ötede durduğunu ilk kez görmesi vücudunda tam bir şok etkisi yarattı.

Parmaklarını dudaklarına götürdü, korkusunun yerini ezici bir kuşku ve şaşkınlık duygusu almıştı.

Sesini ve kokusunu tanımasına rağmen, kendisine bakan sert, onaylamayan yüzü zar zor tanıdı.

Siyah örgü bir takke, zayıf, köşeli yanaklarını ve sert, kare çenesini çerçeveleyen gevşek altın dalgaları örtüyordu. Gülümsediğinde adamın gür ağzının iki yanında gamzeler oluştuğunu biliyordu ama şu anda adamın yontulmuş dudakları acımasız bir çizgi halindeydi. Ela gözleri yoğundu, kaşları onu bir an önceki tutuşu kadar tehlikeli ve inatçı hissettiren ölçülü bir bakışla sabitlerken alçalıyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadı keskin bir nefes verişte. Yüz ifadesi daha da sertleşti. "Gerçekten sensin Arabella. Emin olmak zorundaydım. Buna inanmak istemedim."

Kaşlarını çatı. Onu gördüğüne en az onun kendisine bakıyor olmasına şaşırdığı kadar şaşırmış gibiydi.

Birbirlerini son gördüklerinden bu yana on yıl geçmişti. Onun kalbini kırıp bir daha dönmek üzere çekip gitmesinin üzerinden on yıl geçmişti. Şimdi burada durmuş, siyah savaş kıyafetleri içinde bir kâbus gibi giyinmiş ve sanki suçlanması gereken oymuş gibi ona suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

Bakışları onu yakıyor, Massioni'nin bu gece giymesi için ısrar ettiği kıvrımları saran kırmızı ipek elbisenin içinde kendini soğuk ve çıplak hissetmesine neden oluyordu. Nasıl görünmesi gerektiğini, Ettore'nin ne düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Her ne kadar içindeki her şey onu açıklama yapmaya zorlarsa da, şu anda onun kendisi hakkındaki düşüncelerinden daha büyük endişeleri vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Buraya nasıl girdin?" Sesindeki şoku ya da korkuyu gizleyemiyordu. Massioni ya da muhafızlarından biri Ettore'yi villada bulursa onu öldürecek. Ve Bella kendisinin de acı çekeceğinden bir an bile şüphe duymadı. "Delirdin mi sen? Hemen git buradan, Ettore. Burada olmanın senin için ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona soğuk bir gülümseme verdi. "Tehlikede olan ben değilim. Tehlikede olan sevgilin ve yandaşları. Cebimdeki fünüyeyi ateşlediğim anda burayı havaya uçuracak şekilde ayarladım."

Oh, Tanrım. Yutkundu, adamın zaten tahmin ettiği şeyi itiraf ettiğini duyunca sarsıldı. Vito Massioni'yi öldürmek için buradaydı.

Ve bunun olmasına izin veremezdi.

Çünkü Massioni ölürse, onun ve geride kalan ailesinin de öleceğine söz vermişti.

Alt kattaki salondan boğuk bir kahkaha sesi geliyordu. Massioni ve misafirleri yakında huzursuzlanmaya başlayacaklardı. Zaten gideli çok olmuştu. Kimsenin onu aramaya gelmesi riskini göze alamazdı.

Ettore'un bu gece buraya yapmak için geldiği şeyi gerçekleştirmesine izin verme riskini daha fazla göze alamazdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve ondan bir adım uzaklaşırken başını salladı. "Üzgünüm... Ettore, başka seçeneğim yok."

Onu durduramadan -muhtemelen ne yapmak üzere olduğunu tahmin bile edemeden-ella avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bölüm 3

Bella'nın çılgılığı ve ardından gelen kargaşa arasında neredeyse bir saniyelik sessizlik vardı.

Aşağıdaki salondan erkek sesleri yükseldi. Her yönden ağır bot sesleri gelmeye başlarken, dışarıda çevre projektörleri yanıp sönerek villayı ve çevresini kör edici bir gün ışığı parıltısıyla aydınlattı.

Vay anasını.

Bunu yaptığına inanamıyordu - varlığını tüm malikâneye ifşa ettiğine.

Yine de bu pek sürpriz olmamalıydı. Onun küçümsemesini kesinlikle hak etmişti. Arabella Genova artık ona hiçbir şey borçlu değildi, Massioni gibi bir suçlunun koluna -ve muhtemelen yatağına- nasıl düştüğüne dair bir açıklama bile.

Başka seçeneğim yok, demişti.

Bununla ne demek istedi?

"Bella-" Adam ona doğru uzandı ama Bella sarsılarak adamın elinden kurtuldu ve aralarına birkaç adım mesafe koydu.

"Çık dışarı, Ettore." Yumuşak kahverengi gözleri çatık kaşlarının altında çaresizdi. Ve odasının kapalı kapısının dışında, Massioni'nin adamlarından birkaçının merdivenlerden ikinci kata çıkmak için acele ettikleri duyuluyordu. Koridorda yaklaşan ayak seslerine omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlattı. Sesi gergin ve korkulu bir fısıltı gibiydi. "Lütfen, gidin. Hâlâ şansınız varken buradan gidin!"

Tanrım, çok korkmuştu.

Ve bu ona yönelik değildi.

O piç kurusu ona ne yapmıştı?

Savage bir lanet savurdu ve değerli saniyelerin geçtiğini hissetti. Bu gece yerine getirmesi gereken bir görev vardı ve bunu yapacaktı ama Bella güvende ve emniyette olana kadar değil. Bu planla işbirliği yapmaya niyetli olsun ya da olmasın.

"Benimle gel." Onu tekrar yakaladı, bu sefer bileğini kavradı.

"Hayır. Bırak beni!" diye bağırdı, sesini gereğinden fazla yükselterek. Kim için? Massioni ve adamları için mi? "Benden uzak dur dedim!"

"Beni dinle, lanet olsun." Savage onun omuzlarını tuttu ve bakışlarıyla buluşması için onu zorladı. "Seni kurtarmaya çalışıyorum Bella."

Küstahça alay etti. "Beni kurtaramazsın. Kimse kurtaramaz."

Tanrım, buna gerçekten inanıyordu. Onu aksini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. Onun duygularını her zaman gözlerinden, kabul etmek istemediği kadar uzun bir süre rüyalarına giren o güzel yüzünden okuyabilmişti.

Kız adamın elinden kurtulmaya çalıştığında, her adımda onunla savaşımdan onu villadan çıkarabilmesinin tek bir yolu olduğunu fark etti.

Bunun için ondan daha da nefret edebilirdi ama onun da başka seçeneği yoktu. Onu geride bırakacak değildi.

Avucunu kızın alnına koyarak onu anında ve derin bir uykuya daldırdı.

Kollarına yığılır yığılmaz kamarasının kapısı açıldı ve iki silahlı muhafız içeriye doldurdu.

Savage yere çömelmiş, Bella'nın gevşek bedenini halının üzerinde dinlenmesi için yönlendirmişti. Bir çift Breed erkeği odaya daldığında silahını çoktan çekmiş ve hazır hale getirmişti. Her ikisini de keskin nişancı hassasiyetiyle indirdi, her iki muhafızı da gözlerinin ortasından vuran iki kafa vuruşu yaptı.

Arkalarında daha fazlası olacaktı. Villanın etrafındaki kaosun sesine bakılırsa, Savage odadan dışarı adımını atar atmaz Massioni'nin tüm haydut ordusuyla mücadele etmek zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

Neyse ki başka bir planı vardı.

Bella'yı bir itfaiyeci hamlesiyle omzunun üzerinden kaldırarak, büyük bir pencerenin aşağıdaki dairesel araba yoluna baktığı süitin diğer tarafına koştu. Bir avuç silahlı muhafız taş döşeli tuğlaların üzerinde koşuşturuyor, bazıları destek olarak malikâneye girerken diğerleri çevredeki arazide devriye geziyordu.

Oradaki güvenlik görevlilerini geçme ihtimali çok yüksek değildi ama villanın içindeki çatışmaya girmekten çok daha iyiydi.

Zihinsel bir komutla camı kaldırarak bacaklarını pervazın üzerinden geçirdi, ardından Bella'yı kollarında sıkıca tutarak yere düştü.

En yakındaki araca bir psişik emir daha gönderdi ve mavi Pagani'nin V12 motoru gürleyerek çalıştığında kendi kendine gülümsedi. Martı kanatlı kapılar kalktı ve Savage aceleyle Bella'yı yolcu koltuğuna oturtup bağladı.

Çevre devriye muhafızlarından biri onu fark etti ve diğerlerine bağırarak alarm verdi. Her yönden kurşunlar yağmaya başladı. Savage gelen ateşten sıyrıldı, şık spor arabanın sürücü koltuğuna atladı ve kapıları indirdi. Aracı vitesle takarak villadan hızla uzaklaştı, tam o sırada Massioni ve birkaç teğmeni arkasından çıkageldi.

Savage patlayıcıyı çoktan eline almış, emniyeti kapatmıştı.

Tetiğe bastı, dikiz aynasından ani bir ateş topunun tutuşmasını ve her yerin gece gökyüzüne karşı patlamasını izledi. Sarsıntı Pagani'nin kaldırımında zıplamasına neden oldu ama o direksiyonu tuttu ve pedalı yere doğru itti.

Arkasındaki alev bulutunu ve siyah, kaynayan duman bulutunu görünce duyduğu memnuniyeti inkâr edemezdi. Tek umudu patlayıcıların amacına ulaşmış olmasıydı. Normalde hedefinin etkisiz hale getirildiğinden emin olmak için etrafta dolanırdı ama bu gece değil.

Değerli bir yük varken olmaz.

Bakışları Bella'ya kaydı. Yanındaki koltuğa kırmızı ipek elbisesiyle yığılmış olan Bella, bir kedi yavrusu kadar huzurlu uyuyordu, zihni hâlâ adamın ona uyguladığı transin ağına takılmıştı. Ona dokunma dürtüsü karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Uzanıp yanağındaki sarı saç telini düzeltti.

Kahretsin, hatırladığından daha da güzelmış. Artık en iyi arkadaşının kız kardeşi olan o sıpa gibi Breedmate kızı değildi. Artık ailesinin üzüm bağının ekili tarlalarında yarışmaktan zevk alan erkek fatma genç kız değil, içindeki erkek olan her şeyi harekete geçiren zarif bir güzelliğe sahip yirmi sekiz yaşında bir kadındı.

Kanından bahsetmiyorum bile.

On yıl önceki bir gecenin anıları zihninde canlı, erotik ayrıntılarla canlandı. Kızın sıcak, çıplak teni onunkine değiyordu. Adam onun güzel vücudunun her bir bakir santimini tadarken kızın tatlı, nefessiz çığlıkları.

Onunla ilk ve tek kez sevişirken güven dolu, açık yürekli bakışları.

Ondan nasıl nefret etmiş olmalı... sonra.

Her ikisi için de kendinden yeterince nefret etmişti. Eğer Bella'yı başka bir adama, özellikle de Vito Massion gibi birine ittiği için en ufak bir suçu varsa, kendini asla affetmeyecekti.

Ve geçen on yıl boyunca onu bir an için bile unutmuş gibi davranmak istese bile, şimdi onu yanında görmek sanki tüm o zaman

buharlaşıp gitmişti.

Şimdi onunla ne yapacağını bilmiyordu. Bu geceki göreve çıkarken denklemin bir parçası olmadığından emindi ama onu tekrar görmek her şeyi değiştirmişti. Onu villanın içinde gördüğünde, hiçbir şey onun güvende olduğundan emin olmasını engelleyemezdi.

Bella'nın kendisi bile onu durduramazdı.

Plana göre giden basit bir operasyon için çok fazla.

Savage bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve iki elini tekrar direksiyona koydu. Gözleri yolda, Pagani'nin gaz pedalına gömüldü ve onları Roma'ya geri götürecek otoyola yöneldi.

Bölüm 4

Bella onu koza gibi saran uykudan uyanamadı.
Uyanmak da istemiyordu.

Uyurken sıcak parmaklar yüzünün yan tarafını okşadı, hem sığınak hem de baştan çıkarıcı bir dokunuşla onu yatıştırdı. Çok güçlü. Sonsuz derecede nazik.

Ettore'un dokunuşu.

Zihni anlamakta zorlansa da duyuları bunu biliyordu. Okşaması bir rüya gibiydi ama gerçektir. Kendisi kadar gerçektir, ona o kadar yakın oturmuştu ki, kokusu uyanırken aldığı her nefeste ciğerlerine doluyordu.

Hayır, bu bir rüya değildi.

Bu uykudan daha derin bir şeydi.

Başı kalınlaşmıştı, sanki zihni pamukla yastıklanmıştı.

Sonra hatırladı. Ettore'yi Massioni'nin villasında gördüğünde yaşadığı şoku. Oraya ne yapmak için geldiğini öğrendiğinde yaşadığı dehşeti.

Onunla birlikte gitmesi, güvenli bir yere gitmesi için ısrar ettiğini hatırlıyordu. Kız reddettiğinde, elini uzatıp alına dokunmuştu...

Onu transa sokmuştu!

Öfke onun içinden geçti. Adrenalin ve öfkenin ani sarsıntısı, solmakta olan transın gevşek iplerini sarsmaya yardımcı oldu. Gözlerini açtı ve Ettore'un kendisine baktığını gördü. Yakışıklı yüzü ve ciddi ela gözleri, aracın gösterge panelinin loş ışığında bakışlarını üzerinde tutuyordu.

Altında, bir motorun alçak mırıltısı titreşiyordu.

"İyi misin?" diye sordu, elini kızın yüzünden çekerek.

Damarlarına dolan alarına rağmen sıcaklığı anında özledi.

"Ne yapıyorsun?" Yumuşak deri koltukta yığıldığı yerden kendini sürükleyerek kalktı. Yolcu camının diğer tarafında gece manzarası bulanıktı. Tanrım, Ettore cehennemden çıkmış yarasa gibi araba kullanıyordu. Arkalarından endişeli bir bakış fırlattı. "Massioni nerede?"

"Onun için endişelenmeyin. Onunla ilgilenmek bana düşerdi.

Ben de yaptım." Yeni bir dehşet kapladı içini. "Onu sen mi öldürdün?"

Ettore ona baktı, yüz ifadesi asıktı. "Umarım öyledir ama bunu doğrulayacak zamanımız olmadı."

Oh, Tanrım. Hayır. "Nereye gidiyoruz?"

Kaşları çatıldı. "Seni Roma'ya götürüyorum Bella. Tarikat'ın oradaki komuta merkezinde en güvende olacaksın. Yoldaşlarım ve ben bundan emin olacağız."

Tarikat. Yıllar önce tanıdığı altın sarısı, çekici genç adamın şimdi bu ölümcül örgütün bir üyesi olarak hayatını şiddet ve ölümle kazandığını fark etmek onu ne kadar şoke ettiyse, hiç kimsenin -Tarikat'ın bile- onu Vito Massioni'nin tehditlerinin en kötüsünden koruyamayacağını da biliyordu.

Tek bildiği, artık çok geç olduğuydu.

"Çıkar beni buradan, Ettore. Hemen çıkar beni."

"Ne demek çıkmaya izin vereyim?" Adam sanki aklını kaçırmış gibi ona bakakaldı. "Tatlım, saatte yüz yirmi mil hızla gidiyoruz."

"Geri dönmek zorundayım. Lütfen, Ettore!"

Endişeye kapılarak emniyet kemerini kurcaladı, çözdü ve vücudundan ayırdı. Arabadan inmek ve Massioni'den af dilemek için geri dönmek zorundaydı.

Eğer hala hayatta olsaydı.

Yüce Tanrım, ölmesine izin verme.

Onları koruyamadığı için ailesinin öldürülmesine izin vermeyin.

Bir hıçkırık boğazını tırmaladı. "Lanet olsun, durdur şu lanet arabayı dedim!"

Homurdanan spor arabayı yavaşlattı ve boş otoyoldan bankete doğru yavaşladı. Araç durur durmaz dışarı fırladı. Topuklu ayakkabılarını çimlere fırlatacak kadar durakladıktan sonra kaldırımın kenarındaki kaba çakılların üzerinde ters yöne doğru koşmaya başladı.

Ettore'nin laneti arkasında patladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gezegendeki diğer tüm canlılardan daha hızlı olmasını sağlayan Irk genetiğine sahip olduğu için ona anında yetiştirdi. Yolunu kesti, iri erkek vücudu kızın görüşünü ve tüm duyularını dolduruyordu. Ondan kaçmaya çalıştığında, elleri sıkıca omuzlarına indi ve onu hareketsiz tuttu.

"Konuş benimle, Arabella. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle."

"Ailem." Kendisi yüzünden, muhtemelen şu anda nelere katlanıyor olabileceklerini düşündüğünde içini kaplayan ürpertiye engel olamadı. "Massioni bana, eğer ona bir şey olursa onları öldürteceğine dair söz verdi."

Ettore'nin kaşları daha da çatıldı. "Babanın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir. Kardeşin Consalvo'nun da."

Başını acıyla sallayarak ona baktı. "Babam öldü. Sal de öyle. Sanırım bilmiyordun. Nasıl bilebilirsin ki, değil mi? Gittin ve bir daha arkana bakmadın."

Sanki sözleri bir tokat kadar acıtıyormuş gibi irkildi. Yine de konuştuğunda, derin sesinde sadece sessiz, sabırlı bir endişe vardı. "Ne oldu?"

"Sal'dı," dedi, ağabeyinin gözden düşmesi ve ardından gelen ihanet onu hâlâ yaralıyordu. "Üç yıl önce babam üzüm bağını Sal'a devretmek gibi bir hata yaptı. İşler pek iyi gitmedi. Kitaplar konusunda dikkatsizdi. Dikkatsizden de kötüydü. Sal'ın eşi Chiara bana onun kumar oynadığını söyleyene kadar hiçbirimiz işin ne kadar borçlu olduğunu ya da nedenini anlamadık. Onun için ve küçük oğullarının geleceği için endişeleniyordu. Ama artık çok geçti. Sal kötü insanlara bulaşmıştı, bunların en kötüsü de Vito Massioni'ydı."

Ettore keskin bir küfür savurdu. "Aptal herif. Sallie'nin ona borcu mu vardı?"

"Çok para. Hepimizin ödeyebileceğinden daha fazla. Ne yaptığını öğrendiğimizde Massioni'nin sabrı tükenmişti. Sal'e işkence etti, neredeyse onu öldürüyordu." Bella güçlendirici bir nefes aldı. "Kardeşim korkmuş ve çaresizdi, hayatından endişe ediyordu. Sağlıklı düşünüyor olamazdı... En azından bana yaptıkları için onu affedebilmek için kendime bunu söylemek zorundaydım."

Ettore'nin gözlerinin ciddi bir anlayışla kararmasını izledi. "Massioni ile birlikte olmanın sebebi kardeşin mi?"

Başını salladı. "Vito bir gece bir düzine silahlı adamla birlikte bizim Darkhaven'a geldi. Pazarlık için orada değildi. Adamlar hepimizin gözü önünde babamı vurdu. Sıradaki Sal olacaktı. Her türlü vaatte bulundu, Massioni'ye evi, bağı, aklına gelen her şeyi vermeyi teklif etti. Elbette bunların hiçbirisi Vito'nun ilgisini çekmedi. Bir sürü malı mülkü, bir sürü parası vardı. Sonra Sal bana baktı."

"Hayır." Ettore'nin sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Tanrım, yapmadı."

Bella yutkundu. "Sal ona benim kehanet yeteneğinden bahsetti. Massioni'ye geleceği görebilme yeteneğine sahip olsaydı ne kadar zengin olabileceğini hayal etmesini söyledi. Sal, ona olan borcunun on katı kadar değerli olduğuma söz verdi. Sonunda, haklı olduğuna eminim. Massioni o gece adamlarına Sal'ı öldürme emrini verdikten sonra beni götürdü."

Ettore'nin gözleri artık karanlık değil, öfkesiyle tutuşan kehribar parçalarıyla çatırdıyordu. Konuşurken dişlerinin uçları dudaklarının arkasında bembeyaz parlıyordu. "O korkak orospu çocuğu. Eğer kardeşin şu anda hayatta olsaydı, onu kendim öldürürdüm." Yüzüne dokunmak için uzandı ve kadın parmaklarının şefkatinin altındaki öfkenin gücünü hissedebiliyordu.

"Artık bir önemi yok. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Chiara ve küçük yeğenim benim için en önemli şey. Massioni ile kalmamın sebebi onlardı. Ona asla karşı gelmemem ya da kaçmaya çalışmamam için onların hayatlarını fidye olarak tuttu."

"Artık kimseye zarar veremez," dedi Ettore. "Bu gece itibariyle Vito Massioni ya öldü ya da ölmek üzere."

"Hayır. Anlamıyorsun." Başını sallayarak geri çekildi. Bütün gece onun okşayışının sıcaklığı altında kalabilmeyi diledi ama korkusu her geçen an daha da artıyordu. "Ne yaptığının farkında değilsin, Ettore. Eğer ona bir şey olursa Chiara ve Pietro'nun peşine düşmeleri için tüm suç şebekesine talimat verdi. O öldüyse, onlar da ölecek. Ya da yakında ölecekler."

Ettore bir an onu inceledikten sonra sıkı bir küfür savurdu. "Kardeşinin dul eşi ve oğlu hâlâ bağda mı?"

Başını salladı.

"Lanet olsun. Diğer yönde üç saat var." Yüzü asık ama kararlı bir şekilde ona baktı. "Eğer zorlarsak Pagani bizi iki saatten kısa sürede oraya ulaştırır."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Son nefesime kadar, Arabella." Yüzünü güçlü avucunun içine aldı, gözleri kararlılıkla ve daha derin bir şeyle parlıyordu. Göğsünde uyuyan bir umudu ateşleyen ve damarlarının sıcaklıkla karıncalanmasına neden olan bir şey.

Onun da aynı duyguları hissettiğini biliyordu. Parlayan gözlerinde ve dişlerinin uzayan uçlarında bu his vardı.

On yıl önce hiçbir açıklama yapmadan onu terk etmiş olabilirdi ama aralarında var olan tüm çekim ve ihtiyaç hâlâ oradaydı. Hâlâ ikisinin de içinde yanıyordu.

"Haydi," dedi uzun bir süre sonra, sesi sertti. "Biz daha iyi git."

Bölüm 5

Gece geç saatlerde açık olan yollar ve Pagani'nin devasa motorunun içinde çalışan yedi yüz at sayesinde Potenza'ya iki saatten kısa bir sürede ulaştılar.

Savage iki şeritli dar bir yola saptı ve Bella ona yolu işaret etmeden önce Genova ailesinin üzüm bağına yöneldi. O da İtalya'nın aynı güney eyaletinde doğmuştu ve tıpkı onun gibi gençliğinin büyük bir bölümünü bölgenin heybetli Akbaba Dağı'nın volkanik topraklı eteklerinde gezinerek geçirmişti.

Ancak Bella'nın aksine, onun kendi ailesi yoktu. Ailesi her kimse, o doğduktan kısa bir süre sonra hayatından çıkıp gitmişlerdi. Daha bebekken terk edilmiş, kendi başının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar bir Darkhaven yetimhanesinde büyümüştü.

Üniversitede Bella'nın kardeşi Consalvo ile tanıştığında aileye yakın bir şey bulduğunu düşündü ve ikisi hızlı arkadaş oldular. Sal'ı bir kardeş gibi görmüş, üzüm bağında ailesiyle birlikte kendi bağıymış gibi çalışmasına yardım etmişti.

Uzun bir süre boyunca, ait olabileceği bir yer bulduğuna gerçekten inanmıştı.

Oraya aitti... Arabella'ya olan arzusu ortaya çıkana ve babası tarafından artık orada istenmediği bildirilene kadar.

Kızı için yeterince iyi değildi.

Bella daha iyisini hak ediyordu.

Savage şu anda bile bunu tartışmazdı.

Ama dağın eteklerindeki çiftlik evine giden uzun çakıllı yola yaklaştıklarında ona bakıp güzel yüzünün korkudan kül rengine dönüşmesini izlerken, inkar edemeyeceği bir sahiplenme -ve koruma-dalgası hissetti.

Ve o da suçluluk hissetti.

Onu o şekilde bıraktığı için, umursamadığını düşünmesine izin verdiği için.

Bir an bile acı, üzüntü ya da korku yaşamamasını sağlamak için orada bulunmadığım için.

Şu anda yüz hatlarında oynaşan her şeyi görebiliyordu.

Onun yüzünden.

Uğursuz görünümlü, boş, siyah sedan arabanın yolun yarısına kadar park edilmiş olduğunu görünce keskin bir nefes aldı. "Oh, hayır. Ettore, çok geç kaldık."

Azı dişlerini sıkarak diline sıçrayan laneti zapt etti. Kadın haklıydı. Hiç iyi görünmüyordu.

Kafasında riskli ama elindeki en iyi seçenek olan bir plan şekillendi.

Bella içindeyken arabayı terk etmeye cesaret edemedi ve onu bir saniye bile gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

"Kayabildiğin kadar aşağı kay," dedi ona. "Kımıldama Bella. Ben söylemedikçe kıpırdama."

Ona endişeli bir bakış attı ama dediğini yaptı.

Siyah örgü takkesini çıkarıp bir kenara fırlattı. Savage dolambaçlı yolda temkinli adımlarla ilerlemek yerine motoru çalıştırdı ve çiftliğe kadar kükreyerek giderken lastiklerin tozu toprağı çığnemesine izin verdi.

İleride, karanlıkta, siyah takım elbiseli bir çift Breed haydutu evin ve çevresindeki arazinin çevresinde sinsice dolaşıyordu. Kahretsin. İkisi de yarı otomatik tabanca taşıyordu ve sabırsız görünüyorlardı. Belki de Bella'nın aile üyeleri söz konusu olduğunda bu iyi bir şeydi.

Savage Pagani'yi parka çekti ama motoru çalışır durumda bıraktı. Kıyafeti cevaplamak istemediği sorulara yol açabileceğinden, diğer erkeklerin şüphelerini üzerinden atabilmek için kendine özgü bir şaşırtmaca yöntemi kullanması gerekecekti.

Gizlilik işinde kendisine çok iyi hizmet eden Breed yeteneğini kullanarak, taktik teçhizatını siyah bir takım elbiseye dönüştüren ve yüzüyle saç rengini değiştiren bir illüzyon yarattı. Sonra kendi yarı otomatik 9 mm'lik silahını çekti ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi arabadan indi.

"Tanrım," diye mırıldandı yüksek sesle, öndeki keçi sakallı adama doğru yürürken. "Diğerleri nerede lan?"

Yardakçı kaşlarını çatı. "Hangi diğer adamlar? Bildiğim kadarıyla bu iş için sadece Luigi ve ben çağrıldık. Sen de kimsin be?"

Savage adama küçümseyen bir bakış atarak, "Destek," dedi. İkinci adama seslendi, çiftlik evinin arkasından gelmekte olan kalın enseli dağ gibi bir adamdı. "Neden bu kadar uzun sürdü Luigi? O kaltağı ve veledini orada mı buldun?"

Luigi onları karşılamak için koşmaya başlarken başını salladı. "Henüz değil. Biz buraya gelmeden önce gitmiş olmalılar."

Savage homurdandı. "Güzel."

Her iki adam da tepki veremedi kafalarına birer kurşun sıktı. İki muhtemel katil yerde ölü yatarken, koşarak Pagani'ye geri döndü. Arabella hâlâ ona söylediği gibi yolcu koltuğunun önünde yere çökmüştü. Aferin kızıma.

Kapıyı o açtı. "Sorun yok. Chiara ve yeğenin burada değiller ve onları bulmak için gönderilen iki adam da artık onları aramayacak."

"Tanrı'ya şükür." Başını kaldırdı ve Massioni'nin adamlarının evin yakınındaki çimenlerde kıpırdamadan yattığı karanlığa bakmak için kendini yukarı itti. "Ama Chiara kaçmayı bilemezdi. Çok uzağa gitmeye vakti olmazdı, özellikle de yanında üç yaşında bir çocuk varken." Ona baktı, yumuşak kahverengi gözlerinde endişe ve küçük bir umut parıltısı vardı. "Ama sanırım nerede olduklarını biliyor olabilirim."

Savage arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattı. Elbisesinin uzun eteğini toplayarak, yanında Savage olduğu halde ölü Breed erkeklerinin yanından koşarak geçti. Çuvallanmış villaya girdiler ve kadın hemen geniş evin arka tarafındaki örnekleme odasına yöneldi. Odaya muazzam bir şarap mahzeni eklenmişti ve tavandan tabana kadar uzanan şarap rafları bağın ürettiği neredeyse tüm şarapların şişeleriyle doluydu.

"Bu tarafa," dedi Bella, uzak duvara doğru yürürken.

Bu raflarda bulunan şişeler koleksiyondaki en eski şişeler gibi görünüyordu. Çoğu ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kayar bir ahşap merdiveni kendisine doğru çekerek yukarı tırmandı ve eski raftaki en yüksek şişelerden birine uzandı. Yıllanmış Aglianico şişesini çekip çıkarmak yerine saat yönünde çevirdi.

Bir şişe değildi. Gizli bir odaya giden bir koldu.

Raflardaki şarabın dar bir bölümü sessizce açıldı.

Bella omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Babam bu panik odasını yirmi yıl önce İlk Şafak'tan sonraki savaşlar sırasında kurdurmuştu."

İçeri doğru eğilmeye başladı. Savage onu kolundan yakaladı. "Bana yakın dur Bella. Eğer sana bir şey olursa, ben..."

Düşüncenin peşini bıraktı ama dokunuşu gereğinden uzun sürdü. Ona meraklı bir bakış attı, sonra başını salladı.

Işıksız, mağara gibi odanın içine adım attılar. Büyük meşe fiçılar, kâğıt malzeme rafları ve kalın, elle yontulmuş ahşap masalar

Gizli oda, üzüm bağı için bir çalışma odasından daha dikkate değer bir şey gibi görünmüyor.

Bella hemen içerideki bir ışık düğmesini açmak için uzandı. "Chiara?" diye seslendi usulca. "Burada mısın? Benim, Arabella."

Varillerin arkasında bir yerden küçük bir inilti duyuldu. Sonra gölgelerin arasından ufak tefek, güzel bir esmer çıktı, siyah saçlı yürümeye başlayan oğlunu kucağında korumaya çalışıyordu. "Bella!"

İki kadın birbirlerine koşarak Chiara'nın gözyaşları ve Bella'nın Pietro'yla artık iyi olduklarına dair sessiz güvenceleri arasında kucaklaştılar. Güvendeydiler.

Savage, burada geciktikleri her dakikanın, keşfedilme riskiyle karşı karşıya kaldıkları bir dakika daha demek olduğunun bilinciyle, bu duygusal buluşmadan uzak durdu. Massioni'nin adamlarından sadece ikisi üzüm bağına gönderildiği için şanslıydılar. Bu, etrafı koklamak ve işin bittiğinden emin olmak için daha fazlasının gönderilmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Avludaki ölü Breed erkekleri sabah güneşiyle kül olacaktı ama onları gönderen her kimse geri dönmelerini ya da rapor vermelerini bekliyor olacaktı.

Ve şimdi gün ışığını düşünüyordu.

Geç olmuştu ve çok yakında şafak sökecekti. Güneş doğup onu da kül etmeden önce komuta merkezine geri dönemeyecek kadar uzaktaydılar, bu da onlara geceyi geçirebilecekleri güvenli bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonunu eline alan Savage, Roma'daki Tarikat'ın şifreli hattını arayarak onları durumdan haberdar etti. Üsten gelen ve görevin durumunu öğrenmek isteyen birden fazla aramayı çoktan görmezden gelmişti. Geri döndüğünde ödeyecek çok hesabı olacaktı, şüphesiz. Muhtemelen şu anda da.

Trygg'in karanlık hırıltısı onu diğer uçta karşıladı. "Orada iyi vakit geçiriyor musun?"

Savage homurdandı. "Planlarda ufak bir değişiklik oldu."

"Bok yok mu? Bu, eski bir kuyruğun peşine düşmek için tüm görevi tehlikeye atmandan önce miydi, sonra mı?"

Tamam, belki de bunu hak etmiştir. Kesinlikle hak etmişti. Ama Trygg anlamıyordu ve Savage'ın şu anda bunu açıklayacak zamanı yoktu. "Adı Arabella Genova. Onun için geri dönmek ve onu oradan çıkarmak zorundaydım. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız."

Trygg, "Endişelenmeniz gereken benim güvenim değil," dedi. "Komutan Archer şu anda Washington'da Lucan Thorne'la telefon görüşmesi yapıyor. Onlar değildi

"Operasyonun ortasında firar ettiğini duyduğuma sevindim." "Evet, ama işimi yaptım."

"Bundan emin misin? Massioni'nin villasıyla birlikte havaya uçtuğunu doğruladın, değil mi?" Savage soruyu bir saniye fazla bekletince Trygg alçak sesle bir küfür savurdu. "Doğrulamadın. Tanrım, Savage. Umarım buna değer dostum."

Bella'ya bir göz attı. Evet, o buna değerdi. Onun hayatı -şu anda yüzünde gördüğü rahatlama ve mutluluk- her şeye değerdi.

"Massioni ile işleri berbat ettiysem, ben hallederim. Şu anda, bugün için güvenli bir ev bulmam gerekiyor. Şu anda Potenza'da yanımda iki Cins Arkadaşım ve üç yaşında bir Cins erkek var. Güvenli bir yerde olduklarından emin olmalıyım."

"İki kadın ve bir çocuk mu? Sormayacağım," diye mırıldandı Trygg. Bir an sessiz kaldı, sonra somurtkan bir iç geçirdi. "Matera'dan ne kadar uzaktasınız?"

Savage kasabayı biliyordu, gençliğinde bu eski yerleşim yerinin eski sokaklarında ve yeraltı dehlizlerinde birkaç kez dolaşmıştı. "Çok uzak değil. Aşağı yukarı bir saat."

"Oraya git. Gidebileceğin bir yer biliyorum." Trygg ona hızlı talimatlar verdi, vardığında gitmesi gereken yere yönlendirecek işaretler verdi. Anlaşıldığı kadarıyla yoldaşı onu tarihi kentin turistik merkezine değil, Matera'nın orta vadisinin dik duvarlarına tutunmuş antik kireçtaşı mağaralarının bulunduğu Paleolitik sassi bölgesine gönderiyordu. "Kilisenin arkasındaki eski taş merdivenlerden çıkın. Sol taraftaki patikayı takip edin. Biri sizi karşılamak ve güvenli bir sığınağa götürmek için bekliyor olacak."

"Kimi arıyorum?"

"Uzun siyah saçlı ve obsidyen gözlü bir erkek cinsi. Adı Scythe."

"Scythe? Gerçekten misafirperver bir adama benziyor."

"Misafirperverlik istemediniz. Güvenli bir yer istediniz ve ben de sizi oraya gönderiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Savage, Trygg'in gerçekçi olmadığına hiçbir şey olmadığını hatırlatarak. Ölümcül, çekingen erkek, ister savaş ister sohbet söz konusu olsun, mutlak değerlerle hareket ederdi. "Demek istediğim, bu erkekten, bu Scythe'dan emin misin?"

"Tamamen."

"Detaylandırmak ister misin?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Trygg sonunda, "O benim kardeşim," dedi.

Bölüm 6

Bella Chiara ve Pietro'yu bırakmaktan nefret ediyordu ama Ettore'nin Tarikat'a yaptığı çağrıyla sonlandırırkenki ciddi bakışı henüz tehlikeden tamamen kurtulmadıklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Hadi," dedi ve onları toplamak için yürüdü. "Burada daha fazla oyalanamayız. Harekete geçsek iyi olur."

"Roma'ya dönmek mi?"

"Şimdi bunun için zaman yok. Birkaç saat içinde gün ışıyacak. Çıtır çıtır olduğumda sürüş becerilerim zarar görme eğiliminde oluyor."

Silik bir şekilde gülümsedi ama bu gece onun için aldığı risklerde herhangi bir mizah bulmak zordu. Artık hepsi için. Adamın ses tonundan, yoluna devam etmek için duyduğu aciliyetin sadece ırkının ultraviyole ışınlarla karşı duyduğu nefretten kaynaklanmadığını anlayabiliyordu. Endişesi bundan daha derindi.

"Hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ettore'un kare çenesinde bir tendon zonkladı. "Eğer ölmediyse, sana söz veriyorum, ölene kadar rahat etmeyeceğim. Ama önce senin ve ailenin güvenli bir yerde olduğunuzdan emin olmalıyım. Roma'daki yoldaşım Matera'da bizimle buluşacak birini ayarlıyor. İhtiyacımız olduğu sürece orada barınacağız."

Bella ve Ettore konuşurken, Chiara küçük oğlunun elini tutarak öne çıktı.

Ettore kendisine temkinli bir şekilde bakan çocuğa baktı. Onun hizasına kadar eğildi ve elini hafifçe çocuğun omzuna koydu. "Biz gelene kadar anneni burada güvende tutarak çok cesur davrandın. İyi iş, Pietro."

Övgü karşısında utangaçça başını salladı ve Ettore'nin ona nazik davranışı karşısında küçük çocuğun korkusunun eriyip gittiğini gören Bella'nın kalbi sıkıştı.

"Ne kadar süre uzak kalmamız gerekecek?" Chiara tereddütle sordu.

Ayağa kalkan Ettore'nin bakışları Bella'ninkilerle buluştu. O ağır bakışı biliyordu,

Ne anlama geldiğini. Bu gece ortaya çıkan iki katil onun sayesinde başarılı olamamıştı ama arkalarında daha fazlası olacağı neredeyse kesindi. Bella'nın büyüdüğü eski üzüm bağı ve harap ev bir daha asla güvenli olmayabilirdi. Zaten yıllardır hiç güvenli olmamıştı. Massioni hayatlarına girdiğinden beri.

Parmaklarını küçük yeğeninin siyah saçlarında hafifçe gezdiren Bella, Chiara'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bunların hepsini daha sonra çözeceğiz. Şu anda Ettore ne diyorsa onu yapmamız gerekiyor, tamam mı?"

"Evet, tabii ki. Gitmeden önce Pietro için birkaç şey toplayabilir miyim? Söz veriyorum acele edeceğim."

Ettore başını salladı ve Bella kırmızı elbisesine ve çıplak ayaklarına baktı. "Dolabınızda bana uyacak bir şey olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Chiara sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kendi dolabında bir şeyler arayabilirsin, *sorella*. Bir gün tekrar eve dönersin umuduyla odanı kaçırdığın günkü gibi muhafaza ettim."

Bu jestin nezaketi -ağabeyinin dul eşinden gelen kardeş sevgisi- Bella'nın boğazına bir yumru oturttu. "Teşekkür ederim."

Ettore onları panik odasından çıkarıp ayrılmaya hazırlanmak üzere boş villaya geri götürmeden önce Chiara'yı kısa bir kucaklaşmaya çekti.

Birkaç dakika sonra Bella koyu renk bir kot pantolon, düz bir ayakkabı ve siyah bir tişört giymişti. Chiari bir kolunda Pietro'yu tutuyordu, diğer kolunda ise içinde en sevdiği battaniyesi, oyuncakları ve çeşitli diğer ihtiyaçlarının bulunduğu küçük bir çanta asılıydı. Ettore çantayı Chiari'den aldı ve önden giderek dışarı çıktı.

"Pagani'den ayrılmak zorundayız," dedi iki kişilik spor otomobili atlayarak. "İçinde yeterince yer yok ama dikkat çekmememiz de gerekiyor. Massioni'nin adamlarının aracını alma fikri hoşuma gitmiyor ama Matera'ya varduktan sonra birilerinin araması ihtimaline karşı onu atabilirim."

"Arkada bir kamyonetim var," dedi Chiara. Evin arkasındaki ahır işaret etti. "Hızlı değil ama bizi gideceğimiz yere götürür. Ve yol boyunca kimsenin başını döndürmeyecek kadar da sade."

Ettore bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Diğer seçeneklerimizden daha iyi görünüyor."

Pas lekeli eski kamyoneti aldılar ve Bella'yı Ettore, Chiara ve

Pietro'nun arasındaki dar koltukta sıkıştırarak kamyonete bindiler.

İncelen karanlığa doğru giderlerken Ettore'nin kalçasının sıcaklığını görmezden gelmek imkânsızdı. Ona tekrar bu kadar yakın olmak, duyularının onun sıcaklığı, gücü ve kokusuyla dolup taşması, Bella'nın uzun zamandır kendisini güvende ve korunmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığı bir memnuniyet -güven hissi- hissetmesine neden oldu.

Şimdiye kadar bu duyguyu ne kadar çok arzuladığını fark etmemişti. Onunla birlikte.

Chiara ve Pietro da artık kendilerini bir ölçüde güvende hissediyor olmalıydılar. Yolculuğun sadece birkaç dakikasında ikisi de uyuyakalmıştı. Saatin geç olması ve bu gece yaşadıkları stresin onları bitkin düşürdüğüne şüphe yoktu ama Bella huzurlu nefes alıp vermelerinin hayatlarını kurtardığı kesin olan adamla çok ilgisi olduğunu biliyordu.

Bella eski kamyonun gösterge panelinin yumuşak ışığında Ettore'ye baktı. Gözleri açık yola sabitlenmiş, bir eli direksiyonun üst kısmına sarkmıştı. Kızın bakışlarının ağırlığı dikkatini çekene kadar kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu. Ona doğru baktı ve ona bakarken yakalandığı için utanmasına rağmen, bakmıyormuş gibi davranamadı.

"Onlara yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bu gece hepimize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başını hafifçe salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok Bella. Senin için her şeyi yaparım. Bunu bilmiyor musun?"

Hayır, bunu bilmiyordu. Tek bildiği, onun için hiçbir şey ifade etmediği idi. On yıl önce değil. Kesinlikle bunca zaman sonra da. "Bunu neden yaptın, Ettore? Neden gittin ve bir daha geri dönmedin? Yaptığım bir şey yüzünden mi?"

"Hayır." Cevabı hızla geldi, kaşları çatılmıştı. "Tanrım, hayır. Sen hiçbir şey yapmadın. Bana inanmana izin verdikleri şeyin bu olmadığını söyle..."

"Onlar mı?" Midesinin çukurunda hastalıklı bir his belirdi. "Ailemi mi kastediyorsun? Babam ve Sal'i mi kastediyorsun?"

Sessiz bakışları yeterince doğrulayıcıydı.

"Anlat bana," diye sordu. "Ne yaptılar?"

Tekrar yola baktı. "Onlar sadece senin iyiliğini düşünüyorlardı, Bella. Yakınlaştığımızı fark ettiler, bir kadın olarak sana olan ilgimi fark ettiler ve baban bundan hiç memnun olmadı. Aslında Sal de memnun değildi."

"Seni ittiklerini mi söylüyorsun? Hayır... Kesinlikle yapmazlar. Bizi birlikte istemedikleri için zorla ayırdıklarını mı söylüyorsun?"

Öfke boğazının arkasını tırmaladı. Müdahalelerinin ona nelere yol açtığını düşünmeye bile dayanamıyordu. Babasının ölümüne ağladığını düşününce. Onu Vito Massioni'ye ihbar ettikten sonra bile Sal için ağladığını düşünmek.

Ama onu o caniye satmak, hayatı boyunca en çok güvendiği iki adamın, Ettore'yle bir gelecek kurma şansını çaldıklarında aslında ona çok daha korkunç bir şekilde ihanet ettiklerini bilmekten daha az acı veriyordu.

Ona ağırbaşlı bir bakış fırlattı. "Seni sevdiler, Arabella. Baban sana bakabilecek, hayatta hak ettiğin her şeyi sana verebilecek bir erkek bulduğundan emin olmak istedi. Baban da Sal da senin için en iyisini istiyordu."

Cevap alaycılığı kırılıyordu. "Bak nasıl sonuçlandı."

"İşlerin nasıl sonuçlanacağını bilemezlerdi," diye nazikçe ona güvence verdi. "Ama keşke bilseydim. Keşke Tarikat yıllar önce Vito Massioni'nin peşine düşseydi de sana elini sürmeye fırsat bulamadan o piçi öldürebilseydim."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye sessizce itiraf etti. "Bazen öfkesine katlandım ama en azından şehvetinden kaçındım."

Ettore ona baktığında bakışlarında şaşkınlık ve biraz da rahatlama vardı. "Yani, o hiç-"

"Asla," dedi. "Ona kehanet yeteneğimin sadece bakire olduğum sürece süreceğini söyledim. İmgelemlerimle onu zengin ettiğim için, anlaşılan parasını almaktan beni istismar etmekten daha çok hoşlandığına karar verdi."

Sırıttı. "Zeki kız. Bir şey hariç."

Bu hatırlatma karşısında yanaklarının kızardığını hissetti.

Bakire değildi. O parçasını Ettore'ye vermişti. Bu onların ilk ve tek birliktelikleriydi.

Ertesi gece gitmişti.

"Neyse ki Massioni benden hiç şüphe etmedi. Sanırım sonunda şüphe edebilirdi ama ihtiyaçlarını giderecek başka kadınları vardı."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Ettore. Kaşlarını çatı, ela bakışları bastırılmış bir öfkeyle çalkalanıyordu. "Peki ya senin görülerin Bella? Kehanet kâsende kardeşinin sorunlarına dair hiçbir ipucu görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Kendimle ya da değer verdiğim insanlarla ilgili imgelemler görmüyorum. Yeteneğim hiçbir zaman böyle çalışmadı."

Bu yüzden Ettore'yi de hiç görmemişti, ancak bu onu, gittiği yıllar boyunca yeteneğiyle onu bulmaya çalışmaktan alıkoymamıştı. Ama kehaneti onu asla bulamamıştı.

Vito Massioni'ye saldırmayı planladığı ve gerçekleştirdiği gibi bile değil.

Ettore'nin başarılı olmasını umuyordu çünkü Massioni hayatta olup da onu ele geçirirse cezası çok acımasız olacaktı.

Ettore'nin ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşti. "Ailen ne isterse istesin, ayrılmayı asla kabul etmemeliydim. Bu onların vereceği bir karar değildi.

Ben gidene kadar bunu anlamamıştım." Uzandı ve onun yanağını okşadı.

"Senin için geri dönmeliydim, Bella. Orada olamadığım için üzgünüm."

Onun okşamasına karşılık verdi, ona karşı hiçbir düşmanlık hissetmiyordu, sadece minnettarlık duyuyordu. Ve bundan çok daha derinlere inen bir şefkat.

Sadece ona bu kadar yakın oturduğu için hissettiği arzudan çok daha derin, onun rahatlatıcı dokunuşu yüzüne doğru uzanıyordu.

"Artık buradasın," dedi ve avucunun ortasına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Dudakları teniyle buluştuğunda gözleri kehribar rengi ışık kıvılcımlarıyla titreşti. Bu temasın sadece minnettarlık ve şefkatle ilgili olmasını istemişti ama farkındalığın sarsıntısını da hissetti.

Göğsü sıkılaştı, sıcaklık göğüslerine yayıldı ve merkezini yaladı.

Evet, onu hâlâ önemsiyordu.

Onu istiyordu.

Çalınan öpücüklerin ve gizli, şefkatli kucaklaşmaların anıları zihnini doldurdu. Ettore ile sadece bir gece geçirmiş, birbirlerinin kollarında çırlıçıplak kalmışlardı ama o zamandan beri bunu kalbine yakın tutmuştu.

Ne zamanın ne de kaderin acımasızlığı ona karşı hissettiği hiçbir şeyi azaltmamıştı. Aksine, sadece özlemini daha da derinleştirmişti. Bunca zamandır onun kaybını ne kadar yoğun hissettiğini fark etmesini sağlamıştı.

Ve şimdi onunla yeniden bir araya geldiği için ne kadar derinden mutluydu.

Kalbinin gölgeli bir köşesinde kaderin onlarla işinin henüz bitmemiş olmasından korksa bile.

Bölüm 7

Savage kamyonunda Bella'ya bu kadar yakın oturarak bir saatten fazla dayanmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Yolculuk boyunca kalçası onunkine yaslanmıştı, bu temas dikkatini dağıtmış, onu rahatlatmış... onu mantıksızca tahrik etmişti.

Zihni geçmişe, üzüm bağı işi için birlikte çıktıkları başka bir akşam gezintisine döndü. İkisi de soyunmuş ve kayan yıldızlarla dolu gece yarısı mavisi bir gökyüzünün altında bir battaniyenin üzerinde birbirlerine sarılmışlardı.

"Haydi, Ettore! Harika değil mi?"

Kamyonun arkasındaki tahta kasalardan en yeni Aglianico'lardan bir şişe aldı ve yakındaki tepenin yamacına doğru koşmaya başladı. Adam onun gidişini izledi, uzun bacakları çıplaktı ve kıvrımlı arka tarafı üzüm lekeli, solmuş kot şortlarla kaplıydı. Onun yanındayken her zaman tahrik olurdu ama ayın ince ışığının altında onun dans ederek kendisinden uzaklaştığını görmek sikini granite çevirdi.

"Bella, geri dönsen iyi olur. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Yine de koltuğun arkasından eski bir yün battaniye çıkardı ve onun peşinden koştu.

Serin çimlerin üzerine yaymasına yardım etti, sonra onu yanına çekti. "İşte, aç şunu." Ona şişeyi ve tirbuşonu uzattı.

"Ben şarap içmem," diye hatırlattı ona mantarı yumuşak bir patırtıyla çıkarırken. Onun gibilerin hiçbiri içmezdi ama o bunu gayet iyi biliyordu.

"Hiç yapabilmeyi diledin mi? Tadına bile bakmayı?"

"Hayır." Daha önce hiç şarap içmek istememişti ama sonra onun şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum almasını izledi ve daha önce hiç bilmediği bir susuzluk hissetti. Yutkunurken boğazı çalıştı, başı geriye eğildi ve gözlerini boynunun krem si sütununa çekti.

Boğazını temizledi, dişleri diş etlerinden fırlarken ve görüşü kehribar renginde yanmaya başlarken sesini arıyordu. "Baban ve Sal bizi üzüm bağında bekliyorlar."

Şişeyi yavaşça ağzından indirdi ve çimlerin üzerine bıraktı. Dudakları ıslaktı, şaraptan kiraz gibi kararmıştı. Uzun siyah kirpikleri gözlerindeki vakur bakışları çerçevesliyordu. "Gitmek istiyor musun, Ettore?"

Bunun bir şans olduğunu biliyordu - Bella'ya olan bu ihtiyacı çok ileri gitmeden durdurmak için tek umudu. Haftalardır bu anın etrafında dönüp duruyorlardı. Genova mülküne ilk adım attığı andan beri.

Geçici bakışlar. Kısa dokunuşlar. Ortak kahkahalar. Daha sonra, çekiciliğiyle olabildiğince uzun süre savaştıktan sonra, bir öpücük, birkaç çalıntı kucaklaşma oldu. Bunu her ikisini de alevler içinde bırakan ateşli okşamalar takip etti.

Ama kız masumdu, onun yirmi beş yaşına karşılık sadece on sekiz yaşındaydı. Daha da kötüsü, en yakın arkadaşının Breedmate kız kardeşiydi.

Yapması gereken son şey, yıldız ışığında onun yanında oturup boğazına bakmak ve daha iyi bir adam olmayı dilemektir. Yalan söyleyecek ve ona olan arzusuyla aklını kaçırmadığını söyleyecek kadar onurlu biri.

"Ne istiyorsun, Ettore?"

"Seni."

Onu battaniyenin üzerine yatırdı ve değerli bir hediye gibi saygıyla paketini açtı. Onun her bir santimini öpüp, yalayıp emerken çıkardığı yumuşak inlemelerden... bakir bedenine girip, kayan yıldızlar denizi tepesinde kayarken onu daha da derin bir zevkle tanıştırtırken attığı ürpertici çığlıklara kadar her nefes kesici an duyularına kazınmıştı.

Savage bu davetsiz anıyı hatırlayınca inledi ve bu anının şu anda bile içinde uyandırdığı ihtiyacı hissetti.

Antik yamaç kasabası Matera'ya vardıklarında, vücudu arzuyla dolup taşıyordu, aleti o kadar sertleşmişti ki araba kullanabilmesi bir mucizeydi.

Avucu, kızın oraya kondurduğu tatlı öpücükten dolayı hâlâ yanıyordu.

Damarları ona duyduğu açlıkla zonkluyordu - basit bir arzudan şaşırtıcı derecede daha yoğun bir açlık. Aynı geçirdikleri yılların ona olan hislerini soğutacağını düşündüyse de, elinin ortasına kondurduğu o şefkatli öpücük tüm umutlarını yok etmişti.

Vay canına, burada başı beladaydı.

Tarikat'a olan görevini ve en iyi ihtimalle belirsiz olan görev durumunu düşünmesi gerekirken akli Arabella Genova'da kalmıştı.

Kalbi de öyleydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, hayatının Tarikat'a adanmış olmasından çok daha uzun bir süredir onun bir parçasıydı.

Kaç kez babasının ve erkek kardeşinin isteklerine karşı gelip geri dönmeyi, ondan af dilemeyi ve onu sonsuza dek yanında götürmeyi düşünmüştü? Kaç insan kanı içmişti, onun yerine Bella'nın damarının onu beslemesini dilemişti, onun İrkdaş kanı her zaman onun olmasını sağlayacaktı?

Şimdi, sahip olduğu tek şey pişmanlıklardı.

Tek umudu, bir şekilde işleri yoluna koyma şansını elde edebilmektir. Ama önce onun güvende olduğundan emin olmalıydı.

Trygg'in söylediği gibi eski kamyoneti bir kilisenin otoparkına bıraktıktan sonra kadınlara "Bu taraftan," dedi.

Çocuğuna odaklanabilmesi için Chiara'nın çantasını taşıyan Savage, elini Bella'nın sırtına koydu ve onları kilisenin diğer tarafındaki iyi aşınmış taş basamaklara getirdi. Merdivenler Matera'nın şehir merkezinin yakınındaki şirin otel ve restoranlardan uzaklaşarak, geniş vadinin duvarlarından çıkmış gibi görünen kireçtaşı evlerden oluşan yoğun yerleşim topluluğuna doğru iniyordu.

Azalan mavi ay ışığı ve rastgele yakılmış fenerlerle sokak lambalarının altın rengi ışıltısı Trygg'in onlara takip etmeleri için verdiği engibeli patikayı aydınlatıyordu. Şafak öncesi saatlerde, *sassi*'nin taş patikaları ve kıvrımlı basamaklarından oluşan karmaşık ağında hiç turist yoktu. Vadide sessizlik hakimdi; tozlu ve eski kaldırım taşları üzerindeki ayak sesleri ve yolun karşısındaki çimenli düzlükte uyanmaya başlayan koyun sürüsünün ara sıra çıkardığı çan seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Savage kendisine söylendiği gibi sol taraftaki patikayı takip etti ve bu patika onları Paleolitik çağdan kalma mahallenin düşük kiralı bölümüne götürdü. Penceresinde çiçek kutusu ya da kapısının önünde saksı bitkisi olan beyaz kireçtaşı evler, yerlerini çeşitli bakımsızlık durumlarında, çoğu çatlak ve yıkık duvarlarından yabani otlar ve kaktüsler fişkıran rustik evlerle kaplı, ışısız bir kaldırım taşına bıraktı.

Savage onları yerleşim yerinin derinliklerine doğru götürürken kadınlara, "Birbirinizden ayrılmayın," diye öğüt verdi. "Neredeyse varmış olmalıyız."

Birkaç dakika sonra, tıpkı Trygg'in tarif ettiği gibi, kardeşi ileride yürüyüş yolunda bekliyordu. En azından Savage iri yarı, siyah saçlı Breed erkeğinin Scythe olduğunu umuyordu.

Onlar yaklaşıırken, Savage Bella ve Chiara'nın önünde koruyucu bir tavırla yürürken, diğer erkek başını kaldırıp onlara doğru bir bakış attı. Uzun abanoz saçları omuzlarından birkaç santim sarkıyordu ve kesilmiş

Siyah sakalları ağzının ciddi hatlarını belirginleştiriyordu. Erkeğin jet gibi koyu renk gözleri uzakta, Savage'a dikilmişti.

Evet. Kesinlikle Scythe.

Savage onu selamlamak için başını salladı. Scythe'ın yüzü koyu renk saç perdesinin içinde ifadesiz kalmıştı. Altındaki daha siyah giysileri örten siyah deri bir trençkot giymiş olan erkek, soğukkanlı bir katil gibi görünüyordu.

Bu da, işi ölüm dağıtmak olan bir savaşçı olan Savage'dan gelen bir şeydi.

Savage'ın arkasında, Bella'nın derin olmayan bir nefes aldığını duydu.

"Her şey yolunda," dedi ona, güven vermek için koluna dokunarak. "Buluşmamız gereken kişi bu."

Scythe kendini tanıtmadan döndü ve uzaklaşmaya başladı. Görünüşe göre o da kardeşi kadar insan dostuydu. Erkek güvenilir ve evi de güvenli olduğu sürece, Savage sosyal becerilerinin eksikliğini görmezden gelebilirdi.

"Gidelim," dedi ve Bella'nın alnına bir öpücük kondurmak için durakladı. "Burada güvende olacağız, söz veriyorum."

Scythe'ı takip ederek patikadaki son mağara evlerden birine vardılar; penceresiz, bodur bir evdi ve demir bir ızgarayla güçlendirilmiş bir kapıdan giriliyordu. Diğer Irk erkeği kapıyı açıp onları içeri alırken Savage pek bir şey beklemiyordu ama burası dışarıdan sadece yasaklayıcı ve bakımsız görünüyordu. Elle yontulmuş mobilyalar, kemerli taş tavanlar ve sıcak, kilim kaplı zeminlerle minimalist de olsa rahat bir konuta adım attılar.

İçeri girdiklerinde Scythe onlara kendisini takip etmelerini işaret etti. Vadinin kayalarına oyulmuş daha fazla oda, her iki Cins erkeğin de tam boylarında yürüyebilecekleri kadar büyük yılan gibi tünellerle birbirine bağlanmıştı.

"Genelde misafir kabul etmem," diye duyurdu Scythe, sesi hiç de memnun görünmüyordu. Sesi alçak ve karanlıktı, önlerinde yürürken neredeyse bir hırıltı gibiydi, sözleri duvarlarda yankılanıyordu. "Sağınızdaki odada küçük bir yatak ve bu koridorun sonundaki odada daha büyük bir yatak var. Onları dilediğiniz gibi kullanın."

Savage Bella'ya baktı. "Sen ve Chiara yatakları alın. Benim uyumama gerek yok."

Bu yeterince doğruydu. Cins olarak çok fazla dinlenmeye ihtiyaı yoktu ama yine de düşüncelerinin ona fazla huzur vereceğinden şüpheliydi. Hâlâ Bella'yı arzulamaktan gümbür gümbür atan bedeninden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Onun bu fedakrlığına karşı çıkacakmış gibi görünüyordu ama baldızı ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve Pietro kamyondan ayrıldıklarından beri başını kaldırmamıştı. "Ben gidip yerleşmelerine yardım edeyim."

Kadınlar odaya doğru yola çıkarken Savage koridorda kaldı. Scythe'a baktığında, erkeğin kısık gözlerle Chiara'yı izlediğini grd. Kaşları atılmıştı.

"Trygg bir çocuğun tehlikede olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

"Yapmadı mı?" Savage kaşlarını çattı. "Onunla konuştuğumda çocuktan bahsettiğime eminim."

Scythe homurdandı. "Evet. Eminim sen de öyle yapmışsındır."

şifreli yanıt ilgisini çekti. "Bu bir sorun mu?"

Scythe cevap vermedi, bu da Savage'a herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Siz ya da dişiler bir şeye ihtiyaç duyarsanız, bana haber verin."

Tamam, görünüşe göre konuşma bitti. Savage diğer erkeğe elini uzattı. "Teşekkür ederim. Bunun için sana borçluyum ve bunu unutmayacağım."

Scythe uzun bir süre onun uzattığı ele baktı. Savage önce nedenini anlayamadı. Sonra onu grd -diğer erkeğin sağ bileğinin ucunda, bir zamanlar bir elin olduğu yerde kopmuş bir kütük.

Ve Scythe'da şimdiye kadar gözden kaçırdığı olağandışı bir şey daha vardı.

Dermaglif kaplı boynunun etrafında parçalanmış, kötü görünümlü yara izlerinden oluşan bir çember vardı. Yara izlerinin ciddiyetine bakılırsa, Savage, Irk erkeğinin de hayatının bir döneminde neredeyse kafasını kaybedeceğini tahmin etmek zorundaydı.

Irk genetiği en feci yaralanmalar dışında her şeyi iyileştirebildiğine göre, Scythe bu yaranın açıldığı sırada kana hasret kalmış ya da başka bir nedenden ötürü yarı ölmüş olmalıydı.

Scythe omuz silkti. "Yenilmez olduğumuzu düşünerek yetiştirildik. Bu oğumuzu pervasız yaptı. Özgürlüğün ilk tadını aldıktan sonra pek çoğumuz hayatta kalamadı."

"Neyden zgrlk?"

"Tasmalarımızdan."

Bu haber Savage'ı tamamen şaşırttı. Açıkça lmcl, açıkça antisosyal olan Irk erkeğine bakakaldı. "Bana bir Avcı olarak doğduğunu mu söylüyorsun?"

Şimdi ona bakınca, mantıklı geliyordu. Suikastçılar ve gizli ajanlar söz konusu olduğunda, Avcılardan daha ölümcül olanları yoktu - aynı Kadim efendinin soyundan gelen ve Tarikat'ın baş düşmanı tarafından acımasız katiller olarak yetiştirilen ilk nesil Irk erkekleri. Dragos, mükemmel suikastçılardan oluşan dağınık ordusunu itaatkâr kılmak için her birine karşı gelmeyi ya da kaçmayı engelleyen morötesi bir tasma takmıştı. Ceza anında ve kesindi.

Dragos'un gizli programı, yirmi yıl önce Lucan ve savaşçıları tarafından ortadan kaldırılmadan önce onlarca yıldır faaliyettedir. Avcılara gelince, onlar artık Irklar arasında bir efsaneden başka bir şey değildi ve sadece bir avuç kadar oldukları biliniyordu.

Belli ki Savage onlardan birine bakıyordu.

Scythe'in soru soran keskin siyah bakışlarıyla karşılaştı. "Trygg senin onun kardeşi olduğunu söyledi."

"Öyle. Diğerleri gibi."

"Diğerleri mi?"

Scythe başını sallayarak onayladı. "Diğer kayıp çocuklar. Dragos öldürüldüğünde tasmalarından kurtulan düzinelerce genç Avcı."

Bölüm 8

Bella, Chiara'nın Pietro'yla birlikte dinlendiği yatak odasından dışarı adımını attığında Ettore ve göz korkutucu ev sahibiyle yolları ayrılmak üzereydi. Yaklaşmadan önce iri siyah saçlı erkek uzaklaşana kadar tereddüt etti.

Ettore ona doğru baktı, gözlerinde kalıcı bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Arkadaşınla her şey yolunda mı?" diye sordu.

Homurdanarak bir elini gevşek sarı dalgalarında gezdirdi. "Scythe'a henüz tam olarak arkadaşım diyemem ama evet, aramız iyi."

Bella bu ismi içten içe ürpererek kaydetti. Kaba, tehditkâr görünümlü İrk erkeği için kesinlikle uygun bir lakaptı. "Scythe'ın suratındaki ifadeye bakılırsa, misafir ağırlamaktan pek memnun görünmüyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu onun mutlu yüzü." Ettore'nin sırtışı, onu büyülemekte asla başarısız olmayan ikiz gamzelerini ortaya çıkararak parladı. "Chiara ve Pietro nasıl?"

"Yorgunlar. Çoktan uyudular."

"Sen de öyle olmalısın," dedi, sesi şefkatli bir endişe tonuna düşerek. Elini sıcak bir şekilde kızın omzuna koydu. "Gel hadi. Seni diğer yatak odasına yerleştirelim."

Bu garip yerde olmak, kötü bir adamdan ve onun suç ortakları ağından kaçıyor olmasına rağmen kendini güvende hissetmek çok gerçeküstü görünüyordu.

Ettore onun için bunu yaptı. Onunlayken kendini hep güvende hissetmişti. Belini saran kemerden fırlayan silahların ve kılıçların, ona kendini ne kadar güvende hissettirdiğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onu her zaman rahatlatan o adamdı.

Onu tahrik ettiği kadar.

Odanın açık kapısında birlikte durakladıklarında teni hâlâ çok sıcak, çok sıkı geliyordu. Kamyonda söyledikleri her şey, bu gecenin erken saatlerinde yarı mahremiyetin o kısa anlarında paylaştıkları çalıntı okşamalar, şimdi ilgilenilmesi gereken bir yara gibi aralarında asılı duruyordu.

Ettore da onunla aynı farkındalığı hissediyor gibiydi. Ondandır yayılan ısı elle tutulabilirdi, sırtının küçük kısmına dokunuşu hafifti,

Ama yine de yakıcıydı. Adamın ellerini her yerinde hissetmek istiyordu, sadece rahatlatmak ya da güvence vermek için değil, tutkuyla.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda lanet okudu, ela irisleri karanlıktı ama kehribar parçacıklarıyla parlıyordu. "Tanrı aşkına, bana öyle bakma tatlım. Burada pamuk ipliğine bağlıyım."

"Ben de öyleyim." Dayanamayıp ona doğru uzandı ve ellerinin göğsünün sert kaslarında gezinmesine izin verdi. "Yıllar önce kardeşimle birlikte bağımıza geldiğinden beri pamuk ipliğine bağlıyım Ettore."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nabızı avucuna çarpıyor, bir davul gibi vuruyordu. Uzun bir süre onun bakışlarını inceledi, nefesi derin, soluk soluğa geliyordu.

İçinden taşan lanet keskindi, dişlerinin ve azı dişlerinin arasından tıslıyordu. "Bunların hiçbirini beklemiyordum. Benim ilk görevim Tarikat'a karşı. Yerine getirmem gereken bir görevim var. Bunu tamamladığımdan emin olana kadar başka bir şey düşünmemeliyim. Seni bile. Özellikle de seni."

"Elbette. Anlıyorum." Gözlerini başka tarafa çevirdi, geleceğini tahmin etmediği bir acıyı savuşturdu. "Ettore, ima etmek istememiştım."

Elini tuttu ve onu kendine doğru çekerek bir öpücükle susturdu. Dudaklarından geri çekildiğinde bakışları erimişti. "Tarikat'a olan görevimden başka bir şey düşünmeye hakkım yok. Kendime sürekli bunu söylüyorum, Arabella. Ama sonra sana bakıyorum ve diğer şeylerin hiçbir önemi kalmıyor."

Yutkundu ve adamın gözlerindeki ateş dansını izledi. Gözbebekleri ince siyah yarıklara doğru daralmış ve dişleri ayrık dudaklarının arkasında daha da büyümüştü. Adamın dönüşümünü görmek nabzını hızlandırırken, kalçasındaki sert çelik uyarılmışlık hissi duyularını yalayarak doğrudan merkezine doğru sıcak bir ihtiyaç akımı gönderdi.

"Bir keresinde çekip gitmişim," diye hırladı. "Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun, bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum."

Adam yüzünü avuçlarının arasında kavrayıp ağzını bir kez daha kendi ağzıyla kapatırken, kadının dudaklarında onun adı tırtıklı bir iç çekiş olarak kaldı. Onu öyle derinden öptü ki, nefesini zorlukla bulabildi, onunla birlikte odaya doğru yürüdü ve kapıyı arkalarından botunun topuğuyla tekmeleyerek kapattı.

İçinde vahşi bir şey serbest bırakılmıştı. Bunu onun gözlerinde görmüş, sesinin sert tınısında duymuştu. Ve şimdi tüm bu zıvanadan çıkmış arzu, öpücüğü aracılığıyla içine akıyordu.

"Sen benimsin," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Kızın onaylayan iniltisi belli ki yeterli değildi. "Söyle Arabella. Duymama izin ver."

"Evet." Oh, Tanrım. İçinden geçen arzuyu güçlkle zapt edebiliyordu. Ettore'nin dudaklarının onunkiler üzerinde yaptığı her sıcak gezinti, dilinin her şehvetli hamlesi, içinde hızla kontrolden çıkan bir ihtiyacı alevlendiriyordu. "Lütfen, Ettore. Sana ihtiyacım var. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Cevabı hayvani, tamamen sahiplenici bir hırıltıydı. Onu dar yatağa bastırarak giysilerini çıkardı ve ardından hızla kendi giysilerini çıkardı. Kadının bir yanı onun işleri ağırdan almasını istiyordu; en ateşli rüyalarında bile sık sık gördüğü o kaya gibi sert, güzel vücutlu bedenin her ayrıntısının tadını çıkarması için ona zaman tanınmasını.

Ama birbirlerine duydukları arzu çok uzun süre inkâr edilmişti.

Onlardan çok fazla değerli zaman çalınmıştı.

Onun için çaresizdi. Onun tenini kendi teninde hissetmeye ve bunun artık bir rüya olmadığını bilmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı. Onun gerçek olduğunu. Tekrar onun olduğunu.

Her zaman, diye sessizce düzeltti, adam onun üzerine yerleşirken bu dileğin kalbinde yaşamasına izin verdi.

Onu izlerken gözleri parladı, eli vücutlarının arasında hareket ederek onun seksini kızdırdı ve okşadı. Parmakları onun suları arasında kayarken, kıvrımlarını yararak vücudunun kaygan girişini bulduğunda içinden bir inilti koptu.

"Benim için şimdiden ıslanmışsın," diye mırıldandı, hınzır ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi. "Kahretsin, çok yumuşaksın Bella. Çok güzelsin. Çok ateşlisin."

Hem onun övgüsünden hem de ona karşı duyduğu tahrikin yoğunluğundan duyduğu zevk iniltisini bastıramadı. Adam onun hassas bedenini okşadı ve bir başka derin, ruhunu yakan öpücükle ağzını aldı. Parmaklarıyla onun sıkılığını test ettiğini hissetti, biriyle başladı, sonra diğerini ekledi, başparmağı klitorisinde küfürlü bir sihir yaptı.

Ondan sonra hiç kimse olmamıştı ve şimdi onunla çıplak olmanın, onca özleminden sonra onun kollarında olmanın coşkusu dayanılamayacak kadar fazlaydı. Orgazmı beklenmedik bir şekilde, zapt edilemeyecek kadar vahşi bir şekilde ona doğru koştu. Çılgılığı boğazını yırtarcasına çıkarken adamın omuzlarını kavradı. Yatağın üzerinde eğilerek dalgayı doruğuna kadar sürdü, mutluluk üzerine dökülürken utanmadan onun eline süründü.

"Gözlerini aç bebeğim," diye onu ikna ederken parmaklarıyla zevk almaya devam etti. "Yüzündeki bu ifadeyi tekrar görmek için çok uzun süre bekledim. I

Yemin ederim Bella, daha da mükemmelleşmişsin."

Artçı şoklar sinir uçları boyunca dalgalanırken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, zevkin altında başka bir doruk noktası oluşmaya başlamıştı bile. "Ettore, lütfen..."

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ağırlığını kaydırarak kendini onun açık kalçalarının arasına yerleştirdi. Vücudu onun için fazlasıyla hazırdı, kaygan, sıcak ve açıktı. Yine de sikişinin başını kadının içine sokup, sonra da sert şaftının uzunluğuyla onu doldurmak için iterken, onun imkânsız kalınlığını hissetmek hala bir şoktu.

"Bella," dedi sıkıca, "seni incitiyorsam bana söylemek zorundasın."

"Hayır." Gözlerinden yaşlar süzülürken bile başını salladı. "Oh, Tanrım... çok iyi hissettiriyor. Hatırladığımı sanmıştım ama bu..."

"Biliyorum, bebeğim." İlk başta yavaşça sallanarak içinde hareket etmeye başladı, her vuruş onu daha derine götürdü, nerede bittiğinden ve başladığından emin olamayana kadar içinde daha fazla itti.

"Ah, aşkım," diye mırıldandı. "Vücudun etrafımda çok sıkı. O kadar mükemmel ki. Yapamam-"

Sözleri, içinden kopan vahşi iniltinin arasında kayboldu. Onu kollarının arasına hapsederek daha hızlı, daha derin, daha vahşi bir şekilde içine girdi. Yakışıklı yüzü itişlerinin vahşiliğiyle buruştu, dişleri o kadar büyüktü ki ağzını doldurdu.

Adam ona çarparken Bella'nın bakışları elmas parlaklığındaki noktalara sabitlendi. O da doyamıyordu. Onun her şeyini istiyordu. Sadece bu anı ve bunun sürmesini dilemiyordu. Ettore Selvaggio'yla sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Sadece bir kez birlikte olduktan ve aradan on uzun yıl geçtikten sonra, hâlâ arzuladığı tek erkek oydu.

Kalbinin derinliklerinde -ruhunun derinliklerinde- onun sevebileceği tek erkek olduğunu biliyordu.

Bölüm 9

Savage, Bella'nın kadife gibi ıslak sıcaklığına gömülene kadar yaptığı hatanın derinliğini tam olarak anlayamadı. Adam kalçalarını ona doğru yuvarlarken inledi ve iç çekti. Elleri sırtında geziniyor, tırnakları omurgasının vadisinde kayıyor, onu serbest kalmasının zirvesine doğru iterken onu puanlıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi. Melek gibi tatlı ama bir o kadar da seksi. Her zaman öyleydi ama şimdi içinde bir güç de vardı.

İçinde bir güç vardı, son üç yıldır katlandığı şeylerin ateşinde dövülmüş bir güç. Artık korunaklı bir masum değil, ne istediğini bilen ve bunu elde etmekten korkmayan dirençli bir kadındı.

Ve inanılmaz bir şekilde, istediği şey oydu.

Hala.

Bu farkındalık onu sersemletti, alçalttı. Onu yakınında tutmak ve asla bırakmamak istemesine neden oldu.

On yıl önce onun bir kez tadına bakmak, onu başka bir kadın için mahvetmişti.

Şimdi, vücudundaki her hücre, onu sadece kendisine ait kılma ihtiyacıyla dövülüyordu.

Et ve yeminle.

Tanrı yardımcısı olsun, o da onu kanıyla sahiplenmek istiyordu. Bunu daha önce hiç bilmediği bir vahşilikle istiyordu.

Doğru değil, diye düzeltti. O zaman bile Bella'yı kan bağı olan eşi olarak istemişti. On yıl boyunca ondan uzak kalmak bu kararlılığını daha da pekiştirmişti.

Onu seviyordu ve kan bağı olsun ya da olmasın, şimdi onu elinden almayı düşünen herhangi bir erkeği yok edeceğini biliyordu.

"Sen benimsin, Bella."

Kadının içine pompalarken kelimeleri homurdandı, bunların bir vaatten çok bir talep gibi geldiğini biliyordu.

İkisiydi de. Nefes alma amacı onlardı ve daha az bir şeymiş gibi davranamazdı.

Şimdi olmaz.

Adamın kollarında parçalanırken, parmakları adamın pazu kaslarına saplanırken, adını haykırırken ve güçle paramparça olurken değil

orgazmının. Seksinin sıkı duvarları siki boyunca titreşti, küçük kaslar onu kaygan bir yumruk gibi kavradı ve dalga dalga gergin vücudunun üzerinde aktı.

Onun boşalmasını izledi, sırf ona verdiği zevkin tadını çıkarabilmek için kendi boşalmasını yavaşlatmaya çalıştı. Ama ihtiyacı ona sahipti. Bu dişi ona sahipti ve içinde uyandırdığı heyecanı yatıştırmaya çalışmak, bir orman yangınına kafeslemeye çalışmak gibiydi.

Kadının ağzını derin bir öpücüğe boğdu, doruğa ulaşmaya başladığında küçük iç çekişlerini ve inlemelerini içti. Göz kapakları yavaşça kalktığında, ona hayatının geri kalanında dudaklarında görmek için öldüreceği mutluluk dolu bir gülümseme verdi.

Sesi hırçın ve çiğdi. "Sen benimsin."

"Her zaman öyleydim," diye fısıldadı.

Ah, Tanrım. Bu nazik itiraf dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Zevk onu ele geçirdi, kalçalarını ateşli bir tempoya itti. Her itiş onu daha derine götürdü, ona duyduğu açlığı daha da sıkılaştırdı, zaten jilet gibi ince olan tasmaını test etti.

Bella onun altında hareket etti, her sert darbeyi karşıladı, kalçalarını kaldırıp uzun bacaklarını onun etrafına sararken onu daha da derine götürdü.

Elleri yüzünde ve omuzlarında geziniyor, onu okşuyor, ona tapıyordu. Orgazmının düğümü omurgasının dibinde toplandı ve sıkı dişlerinin arasından keskin bir inilti çıkardı. Kan şakaklarında, sikiinde... dişlerinin ölümcül uzunluklarında dolaşıyordu.

"Ah, Tanrım," diye soluk soluğa kalan Bella, yeni bir boşalmanın ateşi tenini sararken başını geriye doğru eğdi. "Ettore... Dayanamıyorum. Çok iyi hissediyorsun."

Artık kelimelerin ötesindeydi. O sadece içgüdü ve ihtiyaçtan ibaretti, saf bir erkekti. Kollarındaki olağanüstü dişi tarafından tamamen tüketilmişti. Altında haykıran kadına muzaffer bir hırıltıyla karşılık verdi. Ne kalçalarının hareket etmesine ne de dışisine mümkün olan her şekilde sahip olma dürtüsüyle kanının çarpmasına engel olabiliyordu.

Orgazmı zirveye doğru hızla ilerlerken bu dürtü bir mantraya dönüştü.

Bella'nın yumuşak sesini duyana kadar onun boğazına baktığını fark etmemişti.

"Evet," dedi. "Evet, Ettore. Ben de istiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, kahverengi gözlerini sabit ve korkusuz buldu. O kadar sevgi doluydu ki bu onu şaşırttı.

Geri dönmesi, daha güçlü olanın kendisi olması gerektiğini biliyordu.

İkisinin de aklı başındayken ve bir bağı ne anlama geleceğini tam olarak kavrayabildiklerinde ona bu seçimi yapmalıydı. Onun kanını bir kez tadacak ve ikisi de yaşadığı sürece onu damarlarında hissedecekti. Onun en derin duygularını kendi duyguları gibi bilecekti; her sevinci ve kederi, her zevki ve acıyı.

Ve eğer kadın ondan önce ölürse, o da bunu hissetmekle lanetlenecekti. Bu bağ geri döndürülemezdi.

Kırılmaz.

Ebedi.

Başka bir kadınla birlikteyken aklına bile gelmeyen kavramlar, şimdi Arabella'yla birlikteyken aklına geliyordu.

Onu seviyordu.

Ruhu onu bunca zaman sevmiştir. Ve bir ölümlüden daha fazlası olan yanı, onu sahiplenmek için bir an daha beklemek istemiyordu. Sahiplenici, ilkel yanı onu geri dönülmez bir şekilde kendisine bağlamak istiyordu.

Sonsuza kadar.

İçinde mantığa yer yoktu, pişmanlığa yer yoktu.

Sadece ihtiyaç vardı.

Sadece aşk.

Hissettiği her şeyin vahşiliğiyle kükredi ve salıverilmesi onu ele geçirdiğinde, Ettore ağzını Bella'nın boynuna indirdi ve dişlerini onun hassas etine batırdı.

Bölüm 10

Eğer onunla sevişmenin mutluluğu onu neredeyse mahvetmişse, bu, dişlerinin şahdamarına aniden ve keskin bir şekilde girmesinden duyduğu hazzın yanında hiçbir şeydi.

Bella, adamın ısırığını iliklerine kadar hissederek o delici acıyla nefesini tuttu. Ama bu ilk sarsıntı, dudakları tenine yapıştığında ve yarısından ilk kan yudumunu çektiğinde yerini tarifsiz bir hazza bıraktı. Sıcaklık damarlarında cıva gibi akıyor, tüm duyuları -varlığının her zerresi-Ettore'nin ağzının altından akan nabız noktasına doğru çekiliyordu.

Her emici çekiş, dilinin her erotik hareketi, zaten bildiği şeyi doğruluyordu.

Onun kızıydı.

Daha önce öyle olmasaydı bile, az önce aralarında aktive ettiği bağlantı onun her zaman öyle kalacağını garanti ediyordu. Ona olan bağı sağlam olduğu sürece asla bir başkasını Cins Arkadaşı olarak kabul edemezdi. Onun için sadece o olacaktı.

Bu anlayışın ona verdiği sevinç neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. İçinde ham ve ilkel bir şeyi uyandırırken bile kalbini doldurdu.

"Artık bana aitsin, Ettore." Parmaklarını Ettore'nin saçlarının arasından geçirdi ve içerken onu boğazına doğru tuttu. "Benimsin."

Adam inledi, hâlâ onun üzerinde sallanıyordu, vücutları iç içe geçmişti. Vuruşları, ağzının damarına yaptığı emişle birlikte yoğunlaştı. Kombine hisler onu arzuyla doldurdu ve ihtiyacını yeniden körükledi.

"Çok iyi," diye mırıldandı, derin sesi çakıl kadar sertti, nefesi boğazına sıcak bir şekilde çarpıyordu. Dilinin ikiz deliklerin üzerinde gezindiğini ve onları kapattığını hissetti.

Şimdi onu izlemek için başını kaldırdı. Gözleri kömür gibi parlıyordu ve ona nefesini kesecek kadar vahşi bir duyguyla bakıyordu. Dişlerinin hiç bu kadar keskin ve doğaüstü görüldüğünü görmemişti. Dudaklarını yaladı, onları tekrar boğazında hissetmek için can atıyordu.

Her yerde.

Vahşı ve uhreviydi, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem adamdı.

Yüzünün yan tarafını ve ısırığının olduğu hassas deriyi okşarken kötücül ağzı kıvrıldı. "Seni içimde hissedebiliyorum Bella. Kanını damarlarımda, vücudumun her hücresinde hissediyorum. Ve senin zevkini hissediyorum. Seni tekrar boşaltmam için bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

Sanki noktalamak istercesine, uzun, yavaş ve derin bir şekilde itti, kadın çaresiz bir coşkuyla haykırırken içinde bir memnuniyet gümbürtüsü titreşti.

"Benim tatlı Bella'm," dedi ve başını eğerek onun alnını, yanağını, iç çekerken ayrılmış dudaklarını öptü. "Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi hissedebilseydin."

"Göster bana," diye fısıldadı, parmaklarını onun sert çenesinde gezdirmek için uzandı, bakışları dişlerine kaydı. "Şimdi seni tatmama izin ver, Ettore. Bana bağını ver."

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Bir hırıltıyla bileğini ağzına götürdü ve ısırıldı. Kan göğüslerine damladı, sıcak kıpkırmızı sıçramalar, ağzını yaralarına doğru yönlendirirken ona olan karanlık susuzluğunu alevlendirdi.

Dudaklarını deliklerin üzerine kapattı. Dilinin üzerindeki ilk kan damlası bir alev öpücüğü gibi hissettirdi. Hem şok hem de susuzluk içinde inledi.

Ettore'nin tenini yaladı, ondan içerken vücuduna yayılan yoğun ısı karşısında hayrete düştü. Ettore'nin kanı, zar zor kavrayabildiği bir vahşilik ve güçle canlıydı. Bir elektrik yükü kadar güçlü olan her yudum vücuduna, hücrelerine... ruhuna yayılıyordu.

İçinde hiç korku kalmamıştı. Şüphe de. Her şey soyulup gitmiş, geriye sadece aşkları kalmıştı. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin koparamayacağı bu bağ.

Ve Ettore'nin damarından yudumlarken hissettiği memnuniyetin altında daha derin bir arzu çiçek açıyordu.

Onun içinde hareket ederken, şu anda paylaştıkları bağ dışında her şeyi yakıp yok eden gözleriyle onu izlerken ondan içmek en erotik şeydi.

Vücudunun doruğa doğru bir başka sıcak yarışa daha dayanabileceğini sanmıyordu ama Ettore'nin kanı içindeki hayvani bir şeyi serbest bırakmıştı. Vahşi ve talepkâr bir şey. Şiddetle cinsel bir şey.

"Ah, siktir, bebeğim." Adam inledi, kız bileğini emerken ve altında kıvrılırken boynundaki tendonlar gerildi. "Biliyorum. Şimdi nazik olamam

ya da."

Bileğini ondan çekerek yaraları hızla kapattı ve onu yüzüstü çevirdi. Güçlü kollarından biri kadının altından kayarak, arkasından eve çarparken onu karşılamak için arka tarafını yukarı kaldırdı.

Onu hızla, agresif bir şekilde aldı, ikisi de tamamen tükenene ve doygun bir uzuvlar karmaşası içinde yatağa yığılana kadar hiç acımadı.

Orada ne kadar süre yattıklarını bilmiyordu, birbirlerinin kollarına sarılmışlardı, vücutları ter, kan ve sevişmelerinin misk kokusuyla kayganlaşmıştı. Bella orada saatlerce kalabilirdi. Günlerce. Sonsuza kadar.

Adam yuvarlanıp onu da yanında götürdüğünde inledi.

Bitişikteki banyoda, Ettore'nin zihinsel komutuyla küvette su akmaya başladı.

Bella onunla birlikte yataktan kalktı, adam onu kucaklayıp alnına şefkatli bir öpücük kondururken gülümsedi.

Geri çekildi ve adamın bakışlarındaki közü aradı. "Bu... inanılmazdı."

Ciddi bir onaylamayla başını eğdi. "Evet, öyleydi. İnanılmazdan da öte."

Adamın göğsündeki *dermaglif* girdaplardan birinin izini sürdü. "Peki... buradan nereye gidiyoruz?"

Homurdandı, şehvetli ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. "Yeni başlayanlar için küvete. Seni berbat ettim."

"Hayır, Ettore." Yavaşça başını salladı. "Beni bir bütün yaptın."

İfadesi yoğunlaştı ve şimdi onun kanında hissedebildiği bir hıçkırığı ateşledi. Kendi kanında da, göğsünde ve onun ısırığını arzulayan nabız noktalarında ağır bir şekilde zonklarken.

"Ah, Bella. Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ama buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Başlangıç olarak Roma'ya döneceğiz. Oradan sonra bir yolunu bulmamız gerekecek. Şu anda tek bildiğim, sana yanımda ihtiyacım olduğu."

İhtiyacı olan tek söz buydu. Onunla. Onunla birlikte.

Birlikte. Bunun yeni gerçekliği olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Çenesini yukarı kaldırarak onu saygılı bir özenle öptü. Sonra onu güçlü kollarına alıp banyoya götürdüğünde irkildi. Onunla birlikte küvete girdi ve ona sarılmış halde suya battı.

Bella onun kollarının ve etraflarındaki yumuşak havuzun rahatlığı içinde iç çekti. "Burası cennet," diye mırıldandı, başını havuzun kenarına yaslayarak.

omzunun kaslı yastığı. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Olacağımı hiç düşünmemiştim."

Ettore onu şefkatle okşadı, elleri onu yıkarken ıslak, sıcak ve yatıştırıcıydı. Banyo suyundaki küçük dalgalanmaların dansını izlerken zihni rahatlatarak kendinden geçmeye başladı.

İngelem o kadar ani geldi ki irkildi.

Berrak yüzeyin altında korkunç, kanlı, vahşi bir şekil aldı.

Parçalanmış, erimiş bir deriyle kaplı bir Cins erkek gördü. Omuzlarına ve yanmış kafasına koyu is ve kir bulaşmıştı. Çenesinde çığlık atan bir insan tutuyordu. Yırtıcı hayvan açgözlü bir yudumla kanını emerken adamın boğazı parçalanarak açılmıştı.

"Bella?" Ettore'un sesi dehşet içinde düzleşmişti. Onun şokunu hissetmeliydi.

Onun dehşetini.

Yüzünü görebilmek için onu kendisinden uzaklaştırırken elleri titriyordu. Bakışları hâlâ suya dikiliydi, zihni hâlâ o iğrenç görüntüye takılıp kalmıştı.

"Tatlım, ne oldu? Bana sorunun ne olduğunu söyle." Kelimeleri zorlukla bulabildi.

Çünkü o anda, zihninin gözündeki Irk erkeği harap olmuş başını kaldırdı. Öfkeli, alev alev yanan kehribar gözleri suyun içinden ona doğru uzanıyor gibiydi.

"Bu o," diye mırıldandı. "Massioni. O yaşıyor."

Bölüm 11

Bella'nın görüntüsü Savage'ın göğsüne bir ton tuğla gibi oturmuştu ve bu ağırlık, Bella'nın suda gördüklerini anlatmasından bu yana geçen saatler içinde daha da artmıştı. Korktuğu şey, işi bitirdiğinden emin olmamakla yaptığı hata, yakında tünemek için eve geliyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Ne yazık ki Bella, Massioni'yi yakın gelecekte mi yoksa günler hatta haftalar sonra mı göreceğinden emin değildi.

Önemi de yoktu.

Orospu çocuğu onu öldürmesi gereken patlamadan sağ kurtulmuştu.

Vito Massioni hayattaydı ve bu da Savage'ın Tarikat için yaptığı görevde başarısız olduğu anlamına geliyordu.

Bu süreçte Bella'yı hayal kırıklığına uğratmamış olması için dua edebilirdi.

Ve bundan emin olmak için, onların güvenliğini sağlamak adına aklına gelen tek şeyi yapıyordu.

"Herkes gitmeye hazır mı, tatlım?"

Bella arka yatak odasından ona doğru yürürken başını salladı. "Chiara hemen arkamda olacak. Pietro'yla biraz sorun yaşıyor. Zavalılık günün büyük bölümünde kâbuslar görüyor."

"Anlaşılabilir," dedi Savage. "Çocuk oldukça çetin bir sınavdan geçti. Hepiniz yaşadınız." Bella'yı kolunun altına aldı. "Güneş batar batmaz Roma'ya doğru yola çıkmamız gerekiyor. Sadece birkaç saat uzaklıkta ama seni ve aileni oraya ne kadar çabuk götürürsem kendimi o kadar iyi hissedeceğim."

Ona baktı ve gergin çenesini okşadı. "Yoldaşlarının bizi bir süreliğine içeri almalarının bir sakıncası olmayacağına emin misin?"

"Sen benim dostumsun, Bella. Chiara ve Pietro da artık benim ailem. Komuta merkezi bir çocuk için uygun bir yuva olmayabilir ama bir şekilde bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız."

Bakışları ona şefkatle bakıyordu. "Sen iyi bir adamsın, Ettore."

"Olmak istiyorum," dedi. "Senin için. Bu da Massioni'nin ulaşamayacağı kadar uzakta olduğundan emin olmak demek. En azından ben onun işini tamamen bitirene kadar."

Savage, yaptığı hatayı o piçle kişisel olarak ve acı çektirerek düzeltme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bir zamanlar bunu yapabilirdi.

Bella hayatına yeniden girmeden önce, bir hedefi ortadan kaldırmak için tehlikeli bir durumun ortasına atılmayı hiç düşünmemişti. Hiçbir zaman ölmek istememişti ama Tarikat'a hizmet etmeye adanmış bir savaşçı olarak, görevlerinden birinin başarısı ya da başarısızlığı arasındaki fark anlamına geliyorsa hayatı harcanabilirdi.

Artık her şey değişmişti. Bella ve o birbirlerine bağlanmışlardı. Şimdi, eğer yaralanırsa -eğer ölürse- onun acısını kendi acısıymış gibi hissedecekti.

Onun yaptığı her şeye katlanacaktı, tıpkı onun her acıya ya da korkuya katlanacağı gibi.

Bu yüzden, Vito Massioni'ye Bella'yı kendi çıkarları için esir tuttuğu her yılın her saatini ödetmek için ne kadar hırçın olursa olsun, Savage dikkatli davranmak zorundaydı. Onunla ya da Tarikat'la başarısızlığa uğramayacağından emin olmalıydı.

Başını Ettore'nin göğsüne yasladı; kalp atışlarının ağır darbeleri burada zonkluyordu. "Korkuyorum, Ettore."

"Üzülme," diye mırıldanarak başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Seni almasına izin vermeyeceğim. Chiara'yı ya da oğlunu almasına da izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum. Ama senin için korkuyorum." Sığ, kesik kesik bir nefes aldı. "Eğer seni bir daha kaybedersem-"

"Yapmayacaksın." Savage onun bakışlarını kendi bakışlarına yönlendirerek gözlerindeki kararlılığı görmesini istedi. Şimdi bunu kanında hissetmeliydi, onları sonsuza dek birleştirecek olan bağ aracılığıyla. Elini kızın ensesinde dolaştırdı ve aceleye getirmeden öpmek için onu kendisine doğru çekti; bu sayede kız, kalbinde onun için taşıdığı tüm sevgiyi ve vaadi hissetti.

Onu saatlerce öpebilirdi ve kendi kendine, onun ve ailesinin sağ salim Roma'ya döndüğünden emin olduktan sonra öpeceğine yemin etti. Artık yalnız olmadıklarını hisseden Savage başını çevirdi ve Scythe orada duruyordu. Tanrım, erkek devasa ve heybetli olabilirdi ama bir hayalet gibi hareket ediyordu.

Sol elini uzattı, avucunda bir araç marşı vardı.

"Bu da ne?" Savage eski Avcı'yla yüzleşmek için dönerek sordu. Anahtarlık bir Range Rover'a aitti, görünüşe bakılırsa yeni bir tane. Scythe anahtarı ona uzattı.

"Geldiğiniz kamyon sizi gideceğiniz yere götürebilir ama bu daha iyi olacak."

"O aracı yarım mil ötedeki kilisede bıraktım. Ne sürdüğümüzü nereden biliyordun?"

Scythe cevap vermedi ve Savage bu münzevi erkek ve yöntemleri hakkında gizemini koruyacak pek çok şey olduğunu düşündü. Savage onu sıkıştırmak yerine hoş geldin hediyesini cebine attı.

"Teşekkür ederim."

Scythe ona belli belirsiz bir baş selamı verdi.

"Biz hazırız!" Chiara arkalarından seslendi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Ufak tefek esmer kadın koridorun diğer ucundan yaklaşırken oğlunun küçük elini kendi eliyle kavramıştı. Onlar yaklaştıkça Savage havada soğuk bir değişim hissetti. Scythe'a bakana ve erkeğin tamamen hareketsiz kaldığını görene kadar bunun ne olduğunu anlamadı. Siyah kaşlarının sert çizgilerinin altındaki oniks gözleri keskin, neredeyse periliydi.

Chiara da soğuğu hissetmiş olmalıydı. Scythe'a endişeyle baktı, çocuğun adımları büyük Gen One'ın önünde yavaşlamaya başladığında siyah saçlı Pietro'yu neredeyse çekiştiriyordu.

Ancak çocuk, uğursuz görünümlü erkekten korkuyor gibi görünmüyordu. Ayakları Scythe'ın önünde durdu, küçük kafası yukarı doğru eğilerek arsız bir huşu içinde baktı. "Elini nasıl incittin?"

Chiara ve Bella nefeslerini içlerine çektiler. Scythe'ın sert bakışları yavaşça aşağı inip çocuğa bakarken Savage bile bir tedirginlik hissetti. Konuştuğunda, erkeğin derin sesi de soğukkanlı yüzü kadar okunaksızdı.

"Uzun zaman önce birine yardım etmeye çalıştım."

Erkeğin ciddi ses tonundan Savage, Scythe'ın kaybettiği tek şeyin eli olmadığını düşündü.

"Haydi, Pietro." Chiara oğlunun elini küçük bir çekiştirmeye tuttu. Başını kaldırıp iri adama baktı, yanakları alev alev yanıyordu. "Özür dilerim. Görgü kurallarını yeni öğrenmeye başladı."

Scythe belli belirsiz omuz silkti ama kasvetli gözleri güzel Irk Arkadaşı'nın üzerinde kaldı. "Sorun değil."

Savage boğazını temizledi. "Harekete geçmeliyiz. Artık gün batımını geçti ve yolda önümüzde çok zaman var."

O konuşurken, *sassi*'nin dışında uzaklarda bir yerden bir kadın çığlığının belli belirsiz sesi yükseldi. Scythe da duydu. Kara kafası anında dikkat kesildi.

Tam o sırada başka bir çığlık duyuldu - bu daha yakındı ve bir Adamım.

Hayatı için çığlık atan bir adam.

Savage'ın kanı dehşetle buz tuttu. "Ne oluyor lan?"

Scythe deri trençkotunun içinden bir telefon çıkardı ve Ekranda bir şey belirdi. Küfrü gırtlaktan geliyordu ve öfkeyle titreşiyordu. "Haydutlar," dedi acımasızca.

Cihazı Savage'ın görebileceği şekilde çevirdi. Ekranda Matera'nın şehir merkezine yerleştirilmiş birkaç farklı kameradan alınan canlı video vardı. Görüntülerde insanlar her yöne doğru koşuştururken, bir grup Serseri -izlediği birkaç saniye içinde yarım düzine saymıştı- saldırı için sokaklara dökülüyordu.

"Aman Tanrım," diye soludu Bella, dehşet dolu gözleri küçük ekrana dikilmişti.

Son haftalarda bir şehrin kan bağımlısı vampirler tarafından istila edilmesi ilk kez olmuyordu. Massioni'nin Kızıl Ejder'i yaygınlaştırması sayesinde, çok sayıda Cins'i Kan Tutan hayvanlara dönüştüren uyuşturucu, dünyanın birçok yerinde bu tür şiddet olayları neredeyse salgın haline gelmişti.

Savage acımasızca küfretti.

Yakın zamanda gitmek için çok fazla.

Güvenli evlerinin dışında hüküm süren kaosun içine dalarak Bella'nın ya da bir başkasının hayatını riske atamazdı. Matera'nın masum halkının kan bağımlısı yırtıcılar tarafından katledilmesine izin verme fikri ise dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Scythe'ın dipsiz siyah bakışlarıyla karşılaştı ve onda da aynı kararlılığı gördü. Onu.

"Buralarda bir yerde fazladan silahın var mı?"

Erkek başıyla onayladı.

Kasabanın diğer bölgelerinden daha fazla çığlık yükseldi. Daha fazla ölüm geliyor her geçen dakika daha da yaklaşıyordu. Eğer haydutlar durdurulmazsa, saldırılarının vadiye doğru ilerlemesi uzun sürmeyecekti.

Savage Bella'ya döndü. Silah kemerinden tabancalarından birini çıkardı ve onun eline verdi. "Bunlardan biriyle hiç ateş ettin mi?"

"Hayır." Başını sertçe salladı ama Ettore'nin kanında hissettiği endişe onun için de geçerliydi. "Ettore, sen ne-"

"Al şunu," diye sertçe bağırdı ve ona emniyeti nasıl çıkaracağını hızlıca gösterdi. "Bunu ben ya da Scythe dışında kapıya gelen herkese doğrult. Ve bunu da al." Kemerinden kılıflı bir hançer çıkardı ve ona uzattı. "Bu bıçak titanyumdan. Bir Rogue'u saniyeler içinde kül eder."

Kızın onlardan birine silahlardan birini kullanacak kadar yaklaşmamasını umuyordu ama işini şansa bırakmıyordu.

"Olduğun yerde kal, beni duyuyor musun?" Onu kendine çekti, gözleriyle ve kalbinin sert, umutsuz çarpışıyla ona yalvardı. "Elimden geldiğince çabuk senin için geri döneceğim."

"Söz ver bana."

Onu kendine doğru çekti ve öptü -sonunda birlikte bir gelecek kurmaya bu kadar yaklaşmışken onu kaybetmek istemediğini kısa ama ateşli bir şekilde teyit etti.

Onu serbest bırakmak kolay olmadı.

Ancak Matera vatandaşlarının dehşete düşmüş çığlıkları çınlamaya devam ettikçe, çok az seçeneği olduğunu biliyordu.

Şimdi beklenmedik müttefiki olan Scythe'a döndü. "Hadi yapalım şu işi."

Bölüm 12

Ettore ve Scythe gittikten sonraki birkaç dakika içinde yukarıdaki şehirden *sassi*'ye doğru gelen çığlıklar daha da kötüleşmiş gibiydi.

Birçoğu acı dolu, son çığlıklar olan bu dehşet dolu feryatlar Bella'yı ürpertti ve yüreğini sızlattı. İliklerine kadar korkmuştu.

"İyi olacağız," dedi Chiara'ya ve korkmuş küçük oğluna, belirsizliğinin gözlerine yansımamasını umarak. Ettore'nin yetenekli bir savaşçı olduğuna ne kadar güvenirse güvensin -Scythe da öyleydi- kendilerinden üç kat fazla olan Rogue'lara karşı sadece iki kişiydiler.

Eğer Ettore'a bir şey olursa.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Chiara'nın sesi nazik ve sempatikti.

"Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Onu küçüklüğümünden beri seviyorum, üzüm bağında." Elini dalgınca boynunun yan tarafına götürdü, orada Ettore'nin ısırtığının iddialı sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. "Biz çiftleştik, Chiara. Kan bağımız sadece birkaç saatlik."

"Ah, Bella." Chiara ona sıkıca sarıldı. "Böyle bir mutluluğu hak ediyorsun. Bunu herkesten çok sen hak ediyorsun."

Öyle mi yaptı?

Bella, yeteneği ve Vito Massioni'nin bunu istemesi olmasaydı, Chiara ve Pietro'nun bunca yıldır onun merhametine kalmış piyonlar olmayacaklarını düşünmeden edemiyordu. Eğer o olmasaydı Massioni, Ettore tarafından Tarikat için üstlendiği görevde öldürülmüş olacaktı.

Onu Massioni'nin villasından kurtarmaya çalışmasaydı, Ettore çoktan yoldaşlarıyla birlikte Roma'ya dönmüş olacaktı, daha fazla şiddet ve ölümün içine sürüklenmeyecekti.

Dışarıdan bir yerlerden yine tiz çığlıklar duyuldu.

"Anne!" Pietro mızızlandı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Chiara'ya sarıldı.

Onu kucağına aldı ve şefkatli sözlerle susturdu, salladı. "Sorun yok, *ufaklık*. Annen burada."

Bella uzanıp küçük Breed erkeğinin başını okşadı. "Neden ikiniz de arka yatak odasına gidip dinlenmiyorsunuz? Orası daha sessiz olur."

Mağara evinin derinliklerine sığınmış. Dışarıdaki kaos ve katliam seslerinden uzakta.

"Emin misin?" Chiara ona şüpheli bir bakış attı. "Seni burada beklemek üzere yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor."

"Git," diye nazikçe teşvik etti Bella. "Ben iyi olacağım. Ettore ve Scythe yakında dönecekler."

Bir başka keskin çılgık geceyi yararak Pietro'yu ürküttü. Annesinin omzuna yaslanarak usulca ağlamaya başladı. Sonunda Chiara özür dilercesine başını sallayınca sakinleşti ve diğer odaya dönmek üzere arkasını döndü.

Bella yaşam alanında bir yere oturdu ve Ettore'un ona verdiği silahlara baktı. Silah ve hançer yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Ona bir şekilde yardım edebilecek kadar yetenekli olmayı diledi. Çaresiz hissetmek onu huzursuz ediyor, zihnini rahatsız edici bir düşünceden diğerine sürüklüyordu. Ettore için endişelenerek halıyı adımlamak için ayağa kalktı.

Ve e n d i ş e l e n d i k ç e , bu rastgele Rogue saldırısının gerçekten de hiç de rastgele değil.

Ya Vito Massioni'nin bu işle bir ilgisi varsa?

Daha önce gördüğü hayali düşünmek istemiyordu ama gerçek şu ki, adamın iğrenç yüzü o zamandan beri zihnine kazınmıştı.

Onu tekrar görme fikrinden ne kadar korksa da, Ettore ve Tarikat'ın onu yok etmeye hazırlanmasına yardımcı olabilecek daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmesi gerekiyordu.

Silahı da yanına alarak küçük mutfağa girdi, taştan yapılmış rustik bir kâse aldı ve fokurdayan musluktan su doldurdu. Scythe bir Cins olarak beslenmek için sıradan yiyecek veya içeceklerle ihtiyaç duymasa da, mütevazı evi görünüşe göre insan sakinleri için donatılmıştı.

Sığınağının dışında gerçekleşen tüm acı ve ölümleri görmezden gelmeye çalışarak su dolu kaseye baktı. Tüm konsantrasyonunu berrak havuza odakladı ama hiçbir şey olmadı.

Bir şeyler olması için dua ederek tekrar denedi.

Herhangi bir şey.

Ama su ona hiçbir şey vermedi.

Yeteneği ona uymayı reddetti.

"Kahretsin." İç geçirdi, gözlerini kapadı ve başını avuçlarının içine indirdi.

Gözlerini tekrar açtığında, suda yansıyan bir yüz gördü.

Vito Massioni'nin iğrenç, çirkin yüzü. Gözlerini kırpmadan ona bakan gözlerinin kehribar rengi parıltısı öfkeliydi. Çılgınca. Katilce.

Çenesi açıktı ve uzun dişlerinin ikiz hançerlerini ortaya çıkarıyordu.

"Merhaba, Arabella."

Oh,

Tanrım.

Hayır.

Çığlık attı ve arkasına döndü, Breed erkeğinin arkasında durduğunu görünce dehşete kapıldı. Silahı almak için elini uzattı ama Massioni çok daha hızlıydı. Kolunu bir hamlede savurarak silahı diğer odaya uçurdu.

Kadın adamın ulaşamayacağı bir yere kaçmaya çalıştı ama adam kadının uzun sarı saçlarından bir yumruk yakaladı ve onu geri çekti. Ona çarptı, üzerine sinen ekşimiş kan ve ölümün iğrenç kokusuyla midesi bulandı.

"Bana asla karşı gelmemen konusunda seni uyarmamış mıydım Bella?" Kolları onu sardı, çelik gibi güçlüydü. Kulağına dolan nefesi sıcak ve sertti. "Seni bulamayacağım, kaçabileceğin hiçbir yer olmadığını söylemedim mi sana? Aileni de." Dilini gıcırdattı, iğrenç, ıslak bir ses. "Bundan emin olmak için adım atmayacak kadar dikkatsiz olduğumu mu düşündün? Chiara'nın kamyonundaki iz beni doğruca sana getirdi. Haydutlar, Tarikat'tan gelen savaştının seni gözetimsiz bırakmaktan başka çaresi kalmamasını sağladılar."

Sadece yaptıkları hatanın dehşeti değil, Massioni'nin yakınlığının iticiliği de onu mide bulantısına boğmuştu. İnledi, kurtulmak için boşuna çabaladı. "Bırakın beni!"

Kıkırdadı. "Aptal kız. Beni kandırırsan acı çekeceğini söylemedim mi sana? Şimdi, ölüm olacak."

Bella mücadele etti ve savaştı ama faydası olmadı. Onu öldürmesi gereken patlamadan dolayı ağır yaralanmış olsa bile Massioni insanlık dışı bir şekilde güçlüydü.

Ayrıca, yanmış, parçalanmış derisi çığ olsa da, iyileşme çabaları sırasında muhtemelen tükettiği büyük miktarda kana rağmen ön kollarında hala sızan açık yaralar olsa da ölümcüldü.

Bella'nın bakışları, kollarının etini parçalayan yaraların en kötüsüne sabitlendi. Belki de bu ejderhanın hassas bir noktası vardı. Safrası çalkalandı, ama parmaklarını harap olmuş kaslara ve tendonlara olabildiğince derin ve vahşice sokmak için onu itti.

Adam öfkeyle uludu ve adam acıyla refleks olarak gevşediğinde, kadın kendini adamın elinden kurtardı. Tökezleyerek yere düştü ve içinden umut fişkirarak oturma odasına doğru koşmaya başladı.

Ama kısa sürdü.

Chiara uzak odadan dışarı fırladı. "Bella? Aman Tanrım!"

Massioni'yi gördüğünde attığı çılgık Pietro'yu yatak odasından dışarı çıkardı.

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı gerçekleşti ki, Bella bunu güçlükle kavrayabildi.

Massioni bir an acı ve öfke içinde iki büklüm oldu. Sonra Pietro'yu bileğinden tutmuş, küçük çocuğu bir ödül gibi havaya kaldırmı tı. Kasap kancasına takılmış bir et parçası gibi.

Massioni'nin kehribar rengi gözleri öfkesinden daha da parlıyordu. Homurdandı ve burnunu çekti, dudakları di lerinden ve azı di lerinden geriye doğru sıyrıldı. D n  m   bakı larında derin bir delilik vardı. Vah i, kan lekeli yüzünde.

Oh, kahretsin.

O gerçekten deliydi. Deliden de beter, ama o bunu fark etmemişti. Şimdi.

Patlamadan kaçtığından beri çok fazla kan i mi ti. Vito

Massioni Kan Tutkusu'na yenik d  t .

O Rogue'du.

"Bunu yapmamalıydın, Arabella. Şimdi, gerçekten acı  ek."

Dili yılan gibi dışarı kayarken, avucundan sarkan Breed çocuğuna baktı. Sonra diğer odaya doğru sendeleyerek yavaşça ayağa kalkan kadına baktı.

Ba ını ürpertici, abartılı bir açıyla eğdi. "Sanırım bu çocuğun kalbini söküp ikinizin önünde yememi izlemenize izin vererek ba layacağız."

Bölüm 13

"Hiç sanmıyorum, göt herif."

Savage açık kapı aralığında dururken elinde bir yarı otomatik silah tutuyordu, gözleri öfkeyle parlıyor, dişleri Vito Massioni'yi parçalara ayırma ihtiyacıyla titreşiyordu.

*Sassi'*den ayrıldıktan sonra Scythe'la ikiye ayrılmış, durumu ellerinden geldiğince kontrol altına almak için şehrin her iki ucundan da saldırıya devam etmişlerdi. Savage gecenin üçüncü Rogue'unu henüz içmişti ki aniden kalbi buz gibi bir dehşet içinde göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Bella'nın dehşeti.

Aralarındaki bağ ona anında kızın tehlikede olduğunu söylemişti. *Sassi'*nin güvenli evine girdiğinde gördüğü şeye hazırlıklı değildi ve şu anda karşısında duran iğrenç, Kan Tutkusu'ndan etkilenmiş yaratıkla karşılaştı.

"Çocuğu bırak, Massioni."

Savage, Bella ile salyalarını akıtan Breed erkeği arasında durmasaydı çoktan ateş açmış olacaktı.

Ayrıca, Massioni'nin şu anki durumunda, PCP kullanan bir insan kadar dengesizdi. Onu temiz bir şekilde yere sermek için Savage'ın tabancasında kalandan çok daha fazla mermi gerekirdi.

Ya da titanyum bir hançer.

Ne yazık ki, bir tanesini birkaç dakika önce Matera'nın eski kiliselerinden birinde bir rahibenin boğazını kesen bir Rogue'un kafatasına gömmüştü. Diğer bıçağını Bella'ya vermişti.

Silahın ya da ona verdiği bıçağın izini göremedi.

Ve Massioni küçük Pietro'yu bileğinden acı içinde asılı tutarken, Chiara ağlayıp oğluna merhamet etmesi için yalvarırken alternatifleri düşünecek zaman yoktu.

Massioni Savage'la alay etti. "Tavşan kovalamak bu kadar çabuk mu bitti, savaşçı? Burada bu üçüyle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum." "Beni duydunuz. Çocuğu yere bırak."

Buna uymak yerine, Pietro'yu daha yukarı kaldırdı, çocuğun göğüs kafesi Massioni'nin açık ağzıyla aynı hizaya gelene kadar. Dişlerinin ucundan tükürük damlıyordu. "Silahını indir, savaşçı."

Savage hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı. 9 mm'lik silahını sabit tutarak Massioni'nin blöfüne inanmasını umdu.

"Bella," dedi sakince. "Yoldan çekil, bebeğim."

Massioni homurdandı. "Sakın bir adım bile atma Bella, yoksa duyacağın bir sonraki şey, yumruğumla göğüs kafesine bir delik açarken bu veledin çılgınlıkları olur."

Chiara hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Bella da aynı derecede perişan görünüyordu ama kendini tuttu. Savage'a baktı ve onu düşüncesizce bir şey yapmaması konusunda uyarmak istercesine başını salladı.

Siktir et. Onu bu durumdan kurtarmak için her şeyi yapardı ama bunu başarmak için masum bir çocuğun hayatını feda etmek istiyorsa lanet olsun.

Massioni'yi hazırlıksız yakalamaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Savage saniyelik bir hamleyle atışını yaptı ve Breed erkeğinin ön koluna isabet ettirdi.

Massioni, mermi harap olmuş etini ısırırken tısladı.

Savage'ın umduğu gibi, Pietro'ya olan hakimiyetini kaybetti. Çocuk yere düştü, zarar görmemişti.

Ama sonra, aynı hızla, Massioni Bella'yı yakaladı ve bir kalkan gibi kendisine doğru çekti.

Çılgılık attı. Kolları iki yanında sıkışmıştı, kurtulmak için boşuna çabaladı. Onu tutan canavar, dehşetinden zevk alıyor gibi görünerek sadece kıkırdadı. Parlayan bakışları delilikle doluydu. Ve tehlikeli derecede kendini beğenmiş bir zaferle.

Savage içinden patlayan kötü laneti zapt edemedi. Bu tür bir korkuyu hiç tatmamıştı. Eşinin kendisini esir alan kişinin kollarında teslim olmuş bir şekilde yığılmasını izlerken hissettiği kasvetli dehşeti daha önce hiç hissetmemişti.

Massioni başını eğdi, o çılgın kehribar gözleri Savage'ı çok yakından inceliyordu.

"Bu da ne?" diye alay etti. "Bu kaltak için endişelenmekten daha fazlasını yapıyorsun, savaşı. Sana ait olduğunu düşündüğün bir şeyi mi alıyorum?"

"Bırak onu gitsin."

Silahını hedefinde sabit tuttu ama tetiği asla çekmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bella'nın güzel, korku dolu yüzüne bakarken olmazdı.

Eğer ona bir şey olursa, Tanrı aşkına, eğer burada Massioni'nin ellerinde ölürse, tüm dünyayı yakıp kül ederdi.

"Lütfen," dedi odun gibi bir sesle, yalvarmak zorunda kalsa bile umursamayacak kadar onu kaybetmekten korkuyordu. "Bırak onu gitsin."

Massioni'nin gözleri ona dikildi. "Onu becerdin."

Savage diğer erkeğin kabalığı karşısında öfkelenildi. Sırf bu sözleri söylediği için onun derisini yüzmek istedi.

Erkeğin çatlamış ve kabarmış dudaklarının arasından bir kahkaha patladı. "Vay anasını. Onu seviyorsun. Değil mi, savaşçı?"

Bella boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkardı. Başını Savage'a doğru salladı ve gözleri birleşip birbirini tuttuğunda, Savage aralarındaki bağda korkudan çok garip ve çelik gibi bir kararlılık hissetti.

"Artık bana bir faydası yok," diye mırıldandı Massioni. "Onun hediyesi benim için değerli olan tek şeydi. Sen onu mahvettin." Omuz silkti. "Artık onu öldürebilirim."

Massioni isle kararmış, kan lekeli parmaklarıyla çenesini kavradı. Başını geriye doğru çekti ve Bella'nın keskin çığlığı Savage'ın içini parçaladı.

Acısı gerçekte.

Ama dehşeti başka bir şeye dönüşmüştü.

Savage'a gördüklerine değil, hissettiklerine güvenmesini söyleyen bir şey.

"Pekâlâ." Duruşunu gevşetip silahını indirdi. "Pekâlâ, seni orospu çocuğu. Sen kazandın."

Massioni durdu. Şaşkınlık vahşi yüz hatlarını kapladı. Bella'yı tutuşu gevşedi -çok az da olsa.

İhtiyacı olan tek fırsat buydu.

Kollarının gevşemiş kafesinde kıvranan Bella, elinde sakladığı hançeri çekti ve sert, hızlı ve acımasızca göğsünün ortasına sapladı.

Yüzünde bir şok ifadesiyle sendeleyerek geri çekildi.

Ta ki titanyumun zehri bozulmuş kan sistemine sızmaya başlayana kadar. İnledi, yüzü inançsızlık ve acı içinde daraldı. Vücudu kasıldı ve yere yığıldı.

Savage çok geçmeden Bella'nın yanındaydı, onu kendine doğru çekti, bir zamanlar Vito Massioni olan Rogue cızırdayan, eriyen bir et ve kemik birikintisine dönüşmeye başlarken onu sıkıca tuttu.

Birkaç dakika içinde cesedinin olduğu yerde sadece kül kalmıştı. O ölmüştü ve Bella güvendeydi.

Chiara ve oğlu da bu badireyi yara almadan atlatmışlardı.

Savage Bella'yı kucaklarken Scythe'ın girdiği kapıya baktı. Eski Avcı evinin içine doğru yürüdü, siyah bakışları mücadele izlerini ve yerde hâlâ çatırdayan kül yığınıncı inceliyordu. Sonra yakınlarda birbirine sokulmuş Chiara ve Pietro'ya baktı ve uzaktaki erkeğin yüzünde bir şey belirdi.

Rahatlama, diye düşündü Savage.

Ve belki daha fazlası. Pişmanlık mı?

Her neyse, duygu oradaydı ve bir anda yok oldu.

Savage'ın az önce görmesine izin verdiği şeyi onaylamak için mi, yoksa bu geceki takım çalışmasını onaylamak için mi, Savage emin değildi.

Bunu çözmeye çalışabilirdi ama o anda, Bella kollarında sıcacık ve canlıyken ve kalbi ona duyduğu sevgiyle ağzına kadar doluyken aklındaki tek şey kadınının iyiliğiydi.

Onun cesur, güzel eşi.

Onu öpmek için kendisine doğru sürüklemekten kendini alamadı.

Biraz direndi ve küçük bir iniltiyle geri çekildi. "Ettore, berbat haldeyim. Üzerimde onun kanı var... onun pisliği."

"Bu seni öpmemi engellemeyecek," dedi ona nazikçe. "Hiçbir şey beni bunu bir daha yapmaktan alıkoyamayacak."

Onu kendine doğru çekti, dudaklarını yavaşça onunkilerin üzerinde gezdirirken onu kucakladı, az önce yaşadıkları çileden sonra bile ikisini de alevlendirme gücüne sahip olan ağızlarını şefkatle birleştirdi. Belki de bu yüzden.

Ama haklıydı. Massioni ile cehennemi yaşamıştı. Sadece bu gece değil, son üç yıldır da.

Artık canavar olmadığına göre, Savage Bella'nın hayatından onun tüm izlerini silmek istiyordu.

Daha fazlasını vaat eden bir iniltiyle dilini onun yumuşak dudaklarında gezdirdi. Chiara sessizce oğluyla ilgilenirken, Savage başını kaldırıp Scythe'a baktı.

"Sakıncası yoksa gidip leydime banyo yaptırmak istiyorum."

"Aslında duş almayı tercih ederim," diye araya girdi Bella, alaycı bir ifadeyle ona bakarak. "Artık banyo yok, en azından bir süre için."

Savage kıkırdadı. "Bebeğim, ne istersen senindir."

"Sen, Ettore." Yumuşak kahverengi bakışları ciddileşti ve uzanıp yüzünü sıcak, cesur ellerinin arasına aldı. "Tek istediğim sensin. İhtiyacım olan tek şey sensin."

"Bana sahipsin," diye mırıldandı sessizce. "Her parçam sende, tatlı Bella. Her zaman sahip oldun."

Tekrar öpüştiler, ona olan aşkı göğsünde, damarlarında yükseliyordu. Aralarındaki bağ sayesinde.

Kadının aşkı onunkiyle sarmaş dolaştı ve aralarındaki bağ o kadar derindi ki neredeyse onu dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Odada kendileriyle birlikte küçük bir dinleyici kitlesinin olması umurunda değildi. Arabella'ya ne kadar hayran olduğunu kimin bildiği umurunda değildi.

Onu sevdim.

Onu

arzuladım.

Tüm dünyanın, onun kendisine ait olduğunu anlamasını istiyordu. Ve o da onun... her şekilde.

Sonsuza kadar.

Bölüm 14

"Beni bu şekilde öpmeye devam edersen seni burada kalıcı olarak tutmaya karar verebilirim."

Bella güldü ve Ettore'a baktı, ikisi de birlikte temizlendikten sonra kurulanıp giyinmişlerdi. "*Sassi* mağara evinde yaşamak ve küçük Breed bebekler yapmak mı? Bana mükemmel gibi geldi."

Ettore durakladı. "İstedğin bu mu?"

Gülümsedi ve omuzlarını hafifçe silkti. "Mağara isteğe bağlı."

Kollarını ona doladığında çıkardığı ses neşe ve şaşkınlık dolu bir sestir. Hatta hürmet.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun Arabella?"

"Biliyorum," dedi. "Çünkü bunu içimde hissediyorum. Umarım sen de benim sana duyduğum sevginin bir parçasını bile hissedebilirsin, Ettore."

Sert iniltisi yeterince onaylayıcıydı ama yine de onu öptü. Birliktelikleri onun için o kadar değerliydi ki, eğer kendisinden bunu isteseydi gerçekten de sonsuza dek orada, onun yanında kalırdı.

Ama Chiara ve Pietro dışarıdaki oturma alanında bekliyorlardı.

Ettore'nin Roma'daki yoldaşları da onun dönüşünü bekliyorlardı.

Bella, onu diğerlerine katılması için dışarı çıkarırken aklından görevinin geçtiğini biliyordu. Massioni'nin ölümünden bu yana geçen saatler içinde hem Matera'daki durum hakkında bilgi vermek hem de Melez arkadaşı ve akrabalarıyla birlikte Roma'ya geri döneceğini açıklamak için komuta merkeziyle temasa geçmişti.

Onu Scythe'ın evinin ana bölümüne götürürken parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Daha önceki çatışmanın izleri artık yoktu. Chiara yerdeki soğuk külleri süpürüyor, Pietro ise yakındaki halının üzerinde oturuyordu. Elinde küçük bir oyuncak vardı; taştan oyulmuş bir aslan. Scythe çocuktan geride durmuş, onun minyatür yaratıkla oynamasını izlerken siyah gözleri bir şekilde büyülenmişti.

Bella'nın kalbi bu manzara karşısında sıkıştı. Scythe aniden başını kaldırdığında, bir şekilde davetsiz misafir gibi hissetti. Sanki yasaklayıcı Irk erkeğinin paylaşmaya hiç niyeti olmadığı özel, uzun zamandır gömülü düşüncelerini işgal etmişti.

Ettore, Scythe'ın bu gece erken saatlerde kendisine verdiği anahtarı havaya kaldırdı. "Rover'ın bizim olduğuna emin misin?"

Sert bir şekilde başını salladı. "Sizde kalsın. Başka bir araca ihtiyacım olursa, bir tane almak için yeterli kaynağım var."

"Pekâlâ." Ettore başını eğdi. "O halde yola koyulmalıyız. Gün doğmadan Roma'ya dönmek istiyorsak önümüzde uzun bir yol var."

Scythe düşünceli bir şekilde homurdandı. "Kardeşim Trygg sayesinde Tarikat'ın bugünlerde fazlasıyla sorun yaşadığını biliyorum. Eğer sen ya da yoldaşların güvertede daha fazla ele ihtiyaç duyarsanız-" Ayık erkek şimdi gerçekten de sıırıyordu. "Ya da sadece bir ele bile- o zaman bana haber vereceğine inanıyorum."

Ettore kıkırdadı. "Öyle yapacağım. Teşekkür ederim."

Scythe sağlam kolunu ona doğru uzattı. İki erkek sol elleriyle kısa bir süre tokalaştı. Sonra Scythe anlamsız bakışlarını Bella'ya çevirdi.

"Birbirinize iyi bakın."

"Yapacağız," diye cevap verdi. Ve göz korkutucu Gen Bir istese de istemese de, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onun sakallarıyla kararmış yüzünü öptü. "Teşekkür ederim Scythe. Bizim için yaptığın her şey için."

Tek kelime etmeden ya da onaylamadan geri çekildi ama suskunluğuna rağmen, Ettore'yle bir dost edindiklerini tüm kalbiyle biliyordu. Gerekirse, ölümcül, ömür boyu sürecek bir müttefikleri vardı.

Chiara ve oğlu da.

Bella, kardeşinin dul eşinin çocuğunu oynadığı halıdan almasını izledi. Pietro'nun kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra çocuk utangaç bir şekilde Scythe'ın önünde durmak için adım attı. Tombul parmaklarında oyulmuş bir hayvan vardı.

"Al," dedi ve daha iri olan erkeğe geri uzattı.

"Sende kalsın," dedi Scythe, derin sesi tınısızdı. "Onu çok uzun süre elimde tuttum. Artık senin."

Chiara gülümseyerek kolunu küçük oğlunun omuzlarına doladı. "Bize barınak sağladığınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Teşekküre gerek yok. Sizin ve çocuğunuzun zarar görmediğini bilmek yeterli."

"Artık kimse onlara zarar veremeyecek," diye ekledi Ettore. "Komuta merkeziyle konuştuğumda, geçen gece villada meydana gelen patlamada Massioni'nin tüm teğmenlerinin öldüğünü söylediler. Şebekesi şu anda

darmadağın. Yoldaşlarım ve ben şimdiden onun örgütünü yerle bir etmek için planlar yapıyoruz. Artık kimse Bella'nın ya da ailesinden herhangi birinin peşinden gelemeyecek."

Chiara'nın rahatladığı gözlerinden okunuyordu. Ama bir tereddüt notası da vardı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çünkü Roma'ya gitmek istemediğime karar verdim."

Bella kaşlarını çatı. "Ne? O zaman nerede?"

"Üzüm bağı benim evim, *sorella*. Pietro ve ben oraya aitiz."

Her ne kadar mantıklı olsa da, ailesini geride bırakma düşüncesi yine de göğsünde bir üzüntü yaratıyordu. Ettore onun duygularındaki ani yükselişi fark etmiş olmalıydı. Parmakları hafifçe çenesinin altında durdu ve yüzünü kendisiyle buluşması için yukarı kaldırdı.

"Sen de aynı şeyi istiyor musun, aşkım? Roma'daki komuta merkezinde benimle yaşamak yerine bağ evine dönmek mi?"

"Üzüm bağı uzun zamandır evim değildi. Senin olduğun yer, Ettore, artık benim evim."

Onun sayesinde ailesi artık güvendedi.

Onun sayesinde istediği her şeye sahipti, ihtiyacı olan her şeye.

-Tam burada, onun kollarında.

Scythe'a son vedalarını ettikten sonra siyah Range Rover'ını Potenza'daki üzüm bağına geri götürdüler.

Saatler sonra, Chiara ve Pietro tekrar evlerine yerleşmişken, Ettore Bella'nın elini tuttu ve onu yıldız ışığının altında dışarı çıkardı.

Bakışlarının, iki gece önce onları buraya getiren şık mavi Pagani'ye kaydığını gördü. Hayatına tekrar girip onu elinde tutan kötü adamdan uzaklaştırmasının üzerinden sanki sonsuz zaman geçmiş gibiydi.

Artık o ve Ettore'yi yeni hayatlarında sonsuza dek birlikte yaşayacakları bir hayat bekliyordu.

Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Spor arabayı işaret etti. "Chiara'nın bunu kullanacağını sanmıyorsun, değil mi?"

"Hmm. Muhtemelen hayır," diye cevapladı Bella sahte bir düşünceyle. "Rover daha pratik olur. Scythe'a zaman zaman gelip onları kontrol etmesi için bir sebep verebileceğinden bahsetmiyorum bile."

Ettore homurdandı. "İçimde bunun her iki şekilde de olabileceğine dair bir his var."

Gülümsedi. "Bu konuda haklı olabilirsin. Yine de spor bir araba burada, üzüm bağında pek işe yaramaz. Ve Pietro'nun gerçek anlamda

bu tür makinelerin değerini bilmek."

"Mükemmel bir Pagani'nin değerinin bilinmemesine izin vermek utanç verici."

Ona gülümsedi. "Ve kesinlikle bizi Roma'ya çok daha hızlı geri götürecektir."

Ettore sırtıttı. "Roma'ya daha hızlı gitmek, kollarıma daha hızlı girmek demek. Ve yatağıma."

"Bu kulağı hoş geliyor," dedi kaşlarını kaldırarak. "O zaman gidelim."

Şakacı bir şekilde kızın arkasına vurdu ve ikisi de bekleyen arabaya doğru koştu. Kaldırılmış martı kanadı kapıların altından içeri tırmandılar ve Pagani saniyeler içinde gümbür gümbür çalışmaya başladı.

Ettore onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Hayatının yolculuğuna hazır mısın?"

"Ah, evet." Bella gülümsedi. "Seninle her şeye hazırım."

* * * *

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Lara Adrian'dan [TEMPTED BY MIDNIGHT](#) ve [STROKE OF MIDNIGHT](#)'ı keşfedin.

1001 K aranlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
 lk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

Muhteşem 1001 Karanlık Gece
romanlarının tam listesi için sayfayı
 evirin...

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Üç'ü Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

GİZLİ MÜREKKEP: Carrie Ann
Ryan Bir Montgomery
Mürekkep Romanı

BAYOU'DA KAN Yazan Heather Graham Bir
Cafferty & Quinn Novellası

Jennifer Probst'tan **MAYIN ARAYIŞI** Bir
Kayıp Aranıyor Romanı

DANCE OF DESIRE by Christopher Rice

ROUGH RHYTHM by Tessa Bailey
A Made In Jersey Novella

DEVOTED yazan Lexi Blake
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

Z yazan Larissa Ione
Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

FALLING UNDER YOU Yazan Laurelin
Paige Bir Sabit Üçleme Romanı

EASY FOR KEEPS by Kristen Proby
Bir Boudreaux Romanı

UNCHAINED by Elisabeth Naughton
Bir Ebedi Muhafızlar Romanı

HARD TO SERVE by Laura Kaye
Bir Sert Mürekkep
Novellası

Donna Grant tarafından yazılan **DRAGON FEVER**

Bir Karanlık Krallar Romanı

[KAYDEN/SIMON](#) yazan Alexandra Ivy/Laura
Wright Bir Bayou Heat Novellası

[STRUNG UP](#) Yazan Lorelei
James Bir Blacktop Cowboys®
Novellası

[MIDNIGHT UNTAMED](#) by Lara Adrian
Bir Geceyarısı Irkı Romanı

[TRICKED](#) Rebecca
Zanetti'den Bir Karanlık
Koruyucular Novellası

[KİRLİ HASTA](#) Yazan Shayla
Black Bir Kötü Aşıklar
Novellası

BAŞTAN [ÇIKARICI BİR DAVET](#) Lauren
Blakely Baştan Çıkarıcı Geceler New York
Novellası

[TATLI](#) TESLİMİYET yazan Liliana
Hart Bir MacKenzie Ailesi Romanı

1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin

Koleksiyon Bir

Koleksiyon İki

Koleksiyon Üç

Ve duyuruyorum

Koleksiyon Dört

Paketler

Keşif Yazarları

Mavi Kutu Spesiyalleri

Yükselen Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Daha Fazlasını Keşfet Lara Adrian

Gece Yarısı Vuruşu

Lara Adrian'dan Bir

Geceyarısı Irkı Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Egzotik ritüeller ve ailevi görevlerle dolu asil bir Soy'dan gelen vampir savaşçı Jehan, Tarikat'ın Roma'daki komuta merkezine katılmak için Fas'taki yetiştirilme tarzının lüks ziynetlerinden uzaklaştı.

Ancak nesillerdir süregelen bir zorunluluk Jehan'ı eve çağırdığında, isteksiz çöl prensi kendini, aileleri arasındaki çağdışı anlaşmaya direnmeye en az kendisi kadar kararlı olan isteksiz bir güzel olan Seraphina ile istenmeyen bir el düğününün içinde bulur.

Ancak her ne kadar uyumsuzluklarını kanıtlamaya niyetli olsalar da, ikisi de aralarında alevlenen çekimi inkâr edemez. Jehan ve Seraphina kanlarının çağrısına direnmek için savaşırken ölümcül bir düşman onların huzursuz ateşkesini daha başlamadan bitirmeye çalışmaktadır....

Gece Yarısı Cazibesi

Lara Adrian'dan Bir

Geceyarısı Irkı Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Bir zamanlar insanoğlunun yanında gizlice yaşıyorlardı. Şimdi, gölgelerden ortaya çıkan Soy, hem insan hem de vampir olmak üzere her iki taraftan da düşmanlarla karşı karşıya. Bunu türünün en yaşlı ve en güçlülerinden biri olan Lazaro Archer'dan daha iyi kimse bilemez. Sevgili Soydaşı ve ailesi yirmi yıl önce çılgın bir adam tarafından katledilen Lazaro, kalbini bir daha açmayı reddediyor.

Tarikat'ın İtalya'daki komuta merkezinin lideri olarak görevine yemin etmiş olan bu sert savaşçının isteyeceği son şey, korunmaya muhtaç masum bir kadını kurtarmak ve korumakla görevlendirilmektir. Ancak gizli bir görev ölümcül bir şekilde tersine döndüğünde, Lazaro kendisini arzulamaması gereken ama karşı koyamayacağı, tanıdık, ilgi çekici bir güzelliğin yanında beklenmedik bir kahraman rolünde bulur.

Melena Walsh, çocukken hayatını kurtaran atılgan Breed erkeğini asla unutmamıştır. Ancak geçmişinin şövalye ruhlu kahramanı, şimdi güvenliğinin bağlı olduğu küskün ve tehlikeli adamla büyük bir tezat oluşturmaktadır. Aralarında istenmeyen ama yadsınamaz bir arzu alevlenirken Melena, Lazaro'nun korumasının bedelinin kalbi olabileceğinden korkmaktadır....

Şafağa Meydan Okuyun

Lara Adrian'ın *New York Times* çok satan Midnight Breed serisinin en yeni romanını kaçırmayın!

Şimdi e-Kitap, basılı ve sesli kitap olarak satışta. Satın almak için

[buraya](#) tıklayın. Bu ön bakışın tadını çıkarın!

"Ne istiyorsun, Zael?" Brynne kaşlarını çattı ve kollarını sertçe göğsünde kavuşturdu. "Ve özel odama böyle dalarak ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Şu anda yaptığı tek şey, çenesi düşük ve anında tahrik olmuş bir halde ona bakmaktı. Londra'da o gece giydiği beyaz düğmeli gömleğiyle yarı çıplak bir halde karşısında duruyordu. Uzun bacakları çıplaktı ve ince kalçalarından aşağıya doğru inen Breed *dermagliflerinin* narin kıvrımlarını ve süslemelerini ortaya çıkarıyordu. O güzel, kadınsı *gliflerin* bulunduğu ipeksi gövdeler sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Bluzunun bol eteğinin altından, siyah külotunun ve daha kremsi teninin kışkırtıcı bir görüntüsünü yakaladı. Tanrım, çok güzeldi. Egzotik, güçlü ve zarif bir kadın.

Ayrıca gözle görülür bir şekilde kızgındı. Ona mı? "Burada neler oluyor, Brynne?"

Yerinde durdu ve ona ters ters baktı. "Belli değil mi? Giyiniyorum."

Adamın durduğu yerden, kız soyunuyormuş gibi görünüyordu. Ve anatomisinin bazı kısımları bu fikri büyük bir hevesle onaylıyordu.

"Gidiyorum demiştin."

"Evet. Londra'ya dönmek zorundayım. Ait olduğum yer orası." Arkasını döndü ve yatağa doğru yürürken gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Önceki gece giydiği koyu lacivert pantolon katlanmış bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Ayakkabıları ve çantası da yakınlarda toplanmıştı. "Bugün ilerleyen saatlerde Mathias Rowan ve diğerleriyle birlikte o uçakta olmak istiyorum."

Zael bu duyuru karşısında kaşlarını çattı. "Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Ne hakkında?"

Ciddi miydi? Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "Bu yeni Opus saldırısı hakkında. Senin ve benim Tarikat denklemindeki yerimiz hakkında. Aramızda neler olduğu hakkında konuşmamız gerektiğinden eminim."

"Aramızda hiçbir şey olmuyor, Zael." Koyu yeşil gözlerinde kehribar rengi bir parıltıyla, omzunun üzerinden ona sert bir bakış fırlatırken keskin sözler söyledi. "Geri kalanına gelince, az önce Lucan ve diğer savaşçıları duydun. Etrafımızda neler olup bittiğini gördün. Şu anda tüm dünya cehenneme dönmüş durumda."

"Evet," diye kabul etti. "Ve seninle benim aramda ne olursa olsun oraya gidecek."

Alay etti. "İstediyini elde etmek için her şeyi söylersin, değil mi? Senin türünün tüm erkekleri böyle mi çalışıyor? Sanırım bu, senin ve diğer Atlantisli kardeşlerinin dünyanın dört bir yanında bıraktığınız tüm babasız çocukları açıklıyor."

Zael'in çenesi bu yumruk karşısında sertleşti. Haksız da sayılmazdı ama ne olduğunu da görmüştü. Onu uzaklaştırmak için yapılmış bir savunma saldırısı.

Sanki konuşmaları bitmiş ve onunla işi bitmiş gibi tekrar ondan uzaklaştı. Belki de o buz gibi omuz Brynne'a yaklaştırmaya çalışan diğer tüm erkekleri uzaklaştırmaya yetmişti ama onu değil.

Bugün neredeyse öpüştüklerinde onun gözlerindeki arzuyu görmüştü. O anda onun kollarında yumuşadığını hissetmişti, sadece ikisinin de hissettiği ihtiyaca boyun eğmekle kalmamış, aynı zamanda onu sahiplendiği aynı yoğunlukla tüketmişti.

Adam arkasından yaklaşp ellerini omuzlarına koyduğunda irkildi. Adamın dokunuşuyla kaskatı kesildi, ama adam onun nabzının ağır atışını ve nefes alış verişinin ani, hızlı ritmini hissedebiliyordu. "Eğer kaçmaya bu kadar kararlıysan, en azından bu konuda dürüst ol. Benden kaçıyorsun."

"Eminim öyle düşünmek istersiniz."

"Hayır, Brynne. Benden kaçmanı istemiyorum." Sesi kısık bir şekilde küfretti ve onu yüzüne doğru çevirdi. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, ama ona sarıldığında ışıltılı gözleri yumuşadı. "Benden, bu durumdan kaçmak istediğin için mutlu olmalıyım. Bunu en az senin gitmeye kararlı görüldüğün kadar çok istemeliyim."

Hayretler içinde kalan Brynne, aralarındaki saniyeler uzadıkça titremeye başladı. Cesur, meydan okuyan, sert başlı Brynne sessiz bir korkuyla ona baktı. Dudaklarını yaladı ve adam dişlerinin keskin beyaz uçlarını gördü.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi daha önce de söylemiştim Zael." Umutsuzluk sesine sinmişti. "Neden bunu kabullenemiyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Çünkü sana her baktığımda, gözlerinde içimi yaktığını hissettiğim aynı arzuyu görüyorum."

Bir elini yanağının yumuşaklığını okşamak için kaldırdı. Başparmağı ayırık dudaklarında gezinirken yüzüne pembelik yayıldı. Bu onu çok kırılgan, neredeyse masum gösteriyordu. Renk aşağıya doğru, boğazının narin sütunu boyunca, sonra gömleğinin açık yakasına ve göğüslerinin güzel kabarıklıklarına yayıldı.

Evet, Brynne Kirkland sert kabuklu ve inatçıydı. Evet, ölümcül derecede güçlü bir yaratıktı, kendisinin uzun zamandır korktuğu ve hor gördüğü bir ırktan geliyordu. Ama *dermaglif kaplı* derisinin altında o bir kadındı. Bir erkeğin dokunuşunu arzulayan bir kadın.

Onun dokunuşu.

"Seni bu şekilde istemek yapmam gereken son şey Brynne. Ama burada durup aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranarak sana yalan söylemeyeceğim." Kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben de burada durup senin bu konuda yalan söylemene izin vermeyeceğim."

"Zael-" Ağızları buluştuğu anda inledi. Elleri adamın omuzlarına yapıştı ama bu onu uzaklaştırmak için değildi. Adam onu öpücüğünün derinliklerine çekerken, Brynne'in parmakları gömleğinin gevşek beyaz ketenine kıvrıldı. Ona sarıldı, vücudu ona kelimelerin anlatamadığı her şeyi anlatıyordu.

Dilini onunkiyle buluşmak için içeri iterken, alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde ağzının içine doğru hırladı. Nefesi sıcak ve ağır bir şekilde hızlandı. Dişlerinin uçları adamın dudaklarını sıyrırken, adam onu açlıkla sahiplendi ve teslim olmasını istedi. Ve kadın da ona teslim oldu.

Vay anasını, gerçekten de öyle.

Kısa bir süre önce mahrum bırakıldıkları o öpücük, şimdi ateşin daha da alevlenmesine neden olmuştu.

Ağızları inkâr edilemez bir ihtiyaçla birleşti, Zael ellerini onun kollarında gezdirdi, sonra parmaklarını yanlarında gezdirdi. Adam avuçlarını bluzunun altından gövdesinin yumuşak, çıplak tenine kaydırırken kadın ürperdi.

Gliflerin karmaşık çizgileri parmak uçlarının altında zonkluyordu, sıcak ve nabız gibi atıyordu. Dünya dışı ve canlı. Desenleri karnında ve göğüs kafesinde baştan çıkarıcı, dokunsal bir yol haritası oluşturuyordu; diliyle takip etmeyi arzuladığı bir yol.

Vücudunun her tatlı santimini ortaya çıkarmak ve yutmak istiyordu. Ama önce, onun o sözleri söylediğini duymak istiyordu.

"Şimdi bana aramızda hiçbir şey olmadığını söyle," diye kızın öpücükten şişmiş dudaklarını törpüledi.

O konuşurken Zael ona doğru uzandı ve sütyenini ustalıkla açtı. Dantelli kaplar gevşeyerek çıplak göğüslerini Zael'in ellerine bıraktı. Adam onu okşarken derin bir iç çekti. Adam parmaklarının arasında meme uçlarının sıkı boncuklarını yuvarlarken keskin bir şekilde inledi.

"Bana bunu benim kadar istemediğini söyle Brynne."

Zevkle çıkardığı nefesi direnmeden yırtıldı ama bu yeterince iyi değildi.

Gömleğini ve sütyenini iterek başını eğdi ve pembe meme uçlarından birini ağzına aldı. Dilinin ve dudaklarının her çekişi, *dermagliflerinin* renklerinin yoğunlaşmasına, desenlerinin çalkalanmasına ve yükselen arzusuna yanıt olarak dönüşmesine neden oldu. Adam onu emerken ve yalarken Brynne ona doğru eğildi. Omurgası eğildi, parmaklarını onun saçlarına daldırdı, bacakları altında titriyordu.

Kadının uyarılma kokusu burun deliklerini doldurdu. Baharatlı ve tatlı. Ethereal ve cesur. Dünya ve cennetin birleşimi gibi.

Kahretsin, çok güzeldi. Hem de çok seksi. Uzun yaşamı boyunca pek çok kadınla yatmış olmasına rağmen, daha önce hiç Cins bir kadınla birlikte olmamıştı. Herhangi bir kadını Brynne'ı istediği gibi isteyebileceğini hiç düşünmemişti.

Alaycı yanı, Brynne'a duyduğu bu ihtiyacı cinsel bir yenilikten, libidosunun yeni bir oyalanma arzusundan başka bir şey olarak görmemeye çalıştı. Ama durum böyle olsaydı, Londra'dayken onu asla reddetmezdi. Onu reddetmek hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ve onun bu eziyette yalnızmış gibi davranmasına izin verecek değildi.

"Beni istediğini söyle, Brynne. Geçen gece dans pistinde bana ne dediğini söyle. Şimdi, arkasına saklanacak viski yokken. Sadece sen ve ben ve aramızdaki gerçek."

Bir elini kadının vücudunda gezdirerek kalçalarının ayırık yarığına götürdü. Cinsel organını örten küçük siyah ipek parçası sırlıslamdı.

Zael'in parmak uçları öylesine sıcaktı ki ona dokunma, onu tatma... tüm duyularına kendini damgalama ihtiyacıyla inledi.

Elini tümseğinin üzerine koydu, bir parmağı külotunun altından kayarak çıplak kıvrımlarının ipeksi sıcaklığına ulaştı. Kadının seksi kaygan ve gürdü, şişmiş kıvrımlarını ve klitorisinin sertleşmiş tomurcuğunu okşarken suları parmak uçlarını kaplıyordu.

"Bana şimdi söyle," dedi, "daha sonra geri alamayacağın zaman ya da senin de bu ihtiyacı hissettiğini düşündüğüm için deli olduğumu söyle."

Adam ıslak saten etini okşarken kadın inledi, içinden bir titreme geçti. Cinsel organının dar girişini okşadı, kalçaları sözsüz bir taleple elinin etrafına sıkıca kenetlenmiş olmasına rağmen içine girmekten çekinerek durdu.

Onun gerçeği yüksek sesle itiraf ettiğini duymak istiyordu, ilk ve son kez.

"Söyle Brynne. Geçen hafta o terasta birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri beni içinde hissetmek istemediğini söyle bana."

Kız acı dolu bir ses çıkardı ve adam başını kaldırdığında kızın gözlerinin ateşli kehribar rengiyle parladığını, Breed gözbebeklerinin ince yarıklara kadar daraldığını gördü. Dişleri üst dudağının pelüş çizgisinin arkasından parlıyordu.

Normal şartlar altında güzeldi ama bu haliyle ilkel ve uhreviydi, her türlü tanıma meydan okuyacak kadar seksiydi.

Brynne onun bakışlarını tutarak dudaklarını yaladı ve gerçek tek bir kelimeyle ağzından döküldü. "*Evet.*"

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry ve M.J. Rose teşekkür etmek istiyor ~

Steve Berry
Doug Scofield
Kim Guidroz
Jillian Stein
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Pamela Jamison
Fedora Chen
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
BookTrib After Dark
Akşam Yemeği Partisi
Gösterisi
ve Simon Lipskar

İçindekiler

[Kitap Açıklaması](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.